

ΑΡΕΝΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ 2

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ
ΡΟΖ ΚΥΛΟΤΑΚΙΑ '84

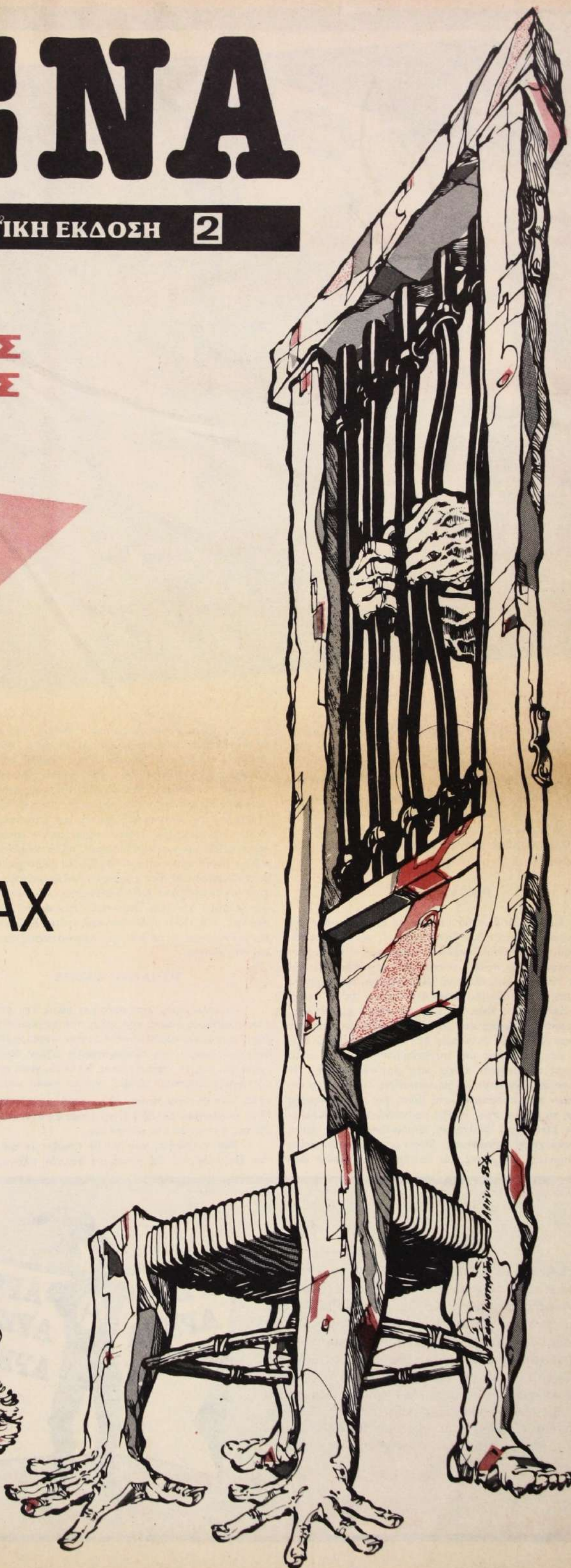
ΜΕΛΩΔΙΚΟ
ΦΕΜΙΝΟ·ΑΧ·ΒΑΧ

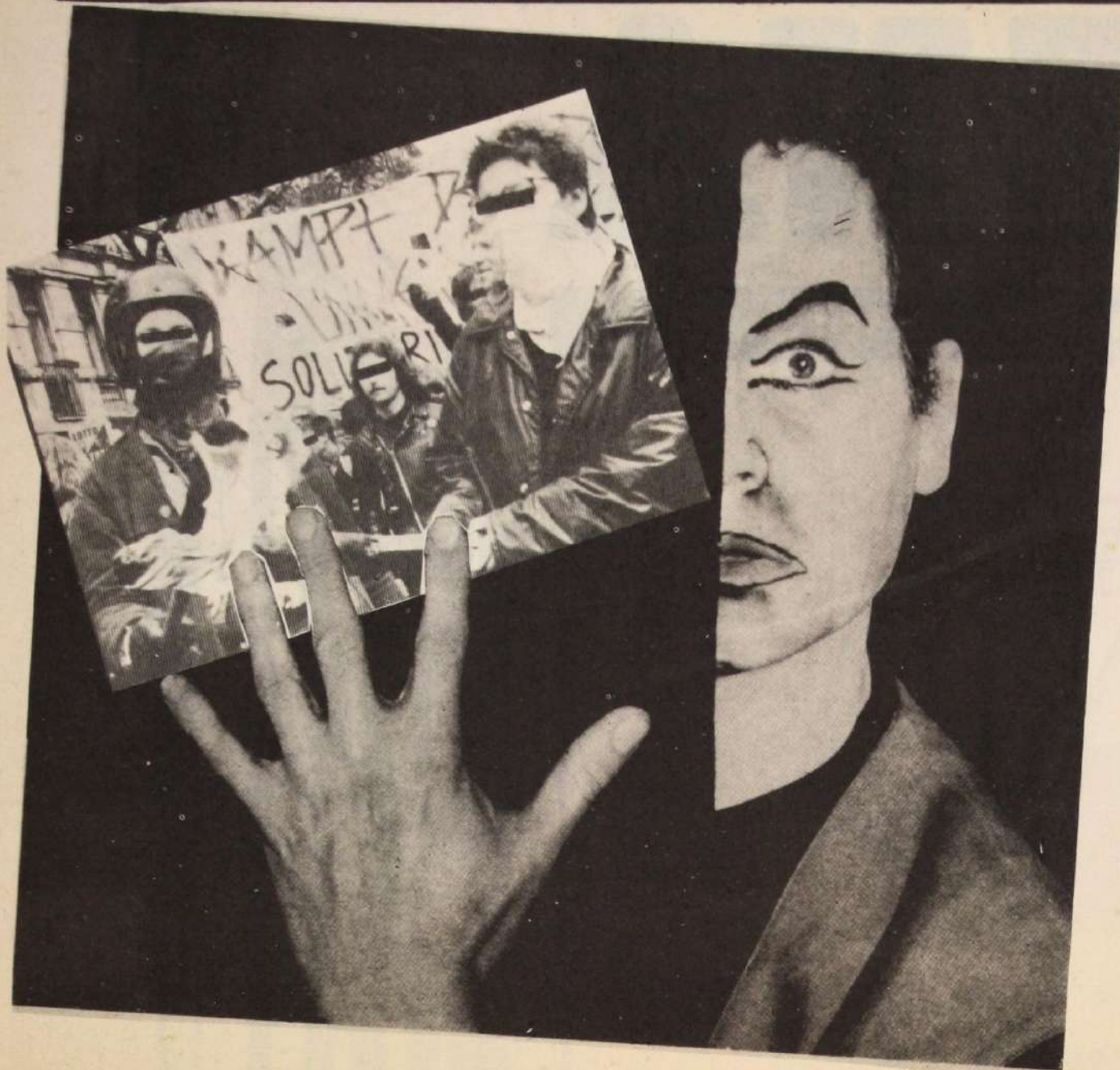
Τζ. Ρούμπιν:

ΤΟ ΤΣΟΓΛΑΝΙ ΤΗΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ '84 ΔΡΧ. 40

ενστικτώδεια, αλλά μια συνείδηση καλλιεργημένη, αυτόνομη από τα ερεθίσματα της εξουσιαστικής πραγματικότητας, μια συνείδηση ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ!

Η ανάπτυξη ενός μαζικού (όπως εμείς το εννοούμε) αντιεξουσιαστικού κινήματος σήμερα στο τόπο μας είναι για μας ζωτικής σημασίας. Στο σημείο όμως αυτό θα πρέπει να σταθούμε και να δηλώσουμε πως δεν παλεύουμε για ένα κίνημα από αντιεξουσιαστές που θα ενσωματωθούν στα διάφορα κοινωνικά κινήματα, παραμερίζοντας το πρόβλημα της οικοδόμησης της δικιάς τους ξεχωριστής οργάνωσης. Η κολλεκτίβα μας παλεύει για ένα Αυτόνομο και Καθολικό αντιεξουσιαστικό κίνημα που θα ενέχει μέσα του όλα τα καταπιεζόμενα στρώματα της κοινωνίας. Παλεύουμε για ένα αναρχικό κίνημα όπου κάθε κοινωνική ομάδα θα αποτελέσει την αντιμάχη ενός και μόνου κινήματος: του Αντιεξουσιαστικού.

Για μας κάθε κοινωνικό κίνημα (ειρηνιστικό, οικολογικό, γυναικείο κλπ.) δεν είναι επαναστατικό αν δεν παλεύει ενάντια στο κράτος και τα αφεντικά. Κι αν συμβαίνει αυτό, τότε δεν νοείται η "αυτονομία" του, αφού το κυρίαρχο πρόβλημα σήμερα είναι η ΣΥΝΘΕΣΗ του προλεταριάτου και η ΣΥΝΟΔΙΚΗ κριτική της καπιταλιστικής πραγματικότητας. Πρώτος στόχος δεν είναι η επιρροή των κινήματων αυτών, αλλά η συγκρότηση ενός γνήσιου σε σύνθεση αντιεξουσιαστικού-αναρχικού κινήματος ικανού να παρέμβει σε όλα τα επίπεδα της κοινωνίας και να ΑΝΑΤΡΕΨΕΙ την ροή των πραγμάτων.

ΤΕΡΜΑ ΣΤΩ ΤΩΝ Ε

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΑΚΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ

Σήμερα το πρόβλημα της τακτικής δεν μπαίνει στο επίπεδο απλά της θεωρητικής αναζήτησης, αλλά σαν πρόβλημα που η λύση του πρέπει να δοθεί εδώ και τώρα. Οι αναρχικές και αντιεξουσιαστικές ομάδες που δουλεύουν στους διάφορους κοινωνικούς χώρους έχουν ήδη αρχίσει να ανοίγουν ένα δρόμο: είναι ο δρόμος της πληροφόρησης και της προπαγάνδης των ιδεών μας, είναι ο δρόμος της άμεσης δράσης για την επίλυση των κοινωνικών προβλημάτων. Η περίοδος του ανούσιου "αντάρτικου" του ξεκομμένου από τους ευρύτερους κοινωνικούς χώρους δεν αποτελεί σήμερα κυρίαρχη αντίληψη του χώρου μας.

Παρόλα αυτά, μερικοί δεν εννοούν ακόμη και σήμερα να αντιληφθούν, πως οι τακτικές αυτές-στη σημερινή περίοδο-μας οδηγούν στην απομόνωση και πως η δράση μας σήμερα πρέπει να είναι κύρια προπαγανδιστική και οργανωτική. Οι τακτικές του "χώρου" πρέπει να κεντραριστούν σ' αυτά τα δυο ζητήματα. Η οργανωτική συγκρότηση είναι σίγουρα ένα έργο κοπιαστικό, αφού πολλά άτομα του χώρου μας δεν έχουν ακόμα κατασταλαγμένες απόψεις και δεν έχουν συγκεκριμένες θέσεις πάνω σε διάφορα ζητήματα, κάτι που θα 'ταν και ο πυρήνας για να αρχίσουν οι πρώτες συζητήσεις. Το κυρίαρχο πρόβλημα, που παρέμενε πάντα το πρόβλημα της δράσης, παραμέρισε τη θεωρία με αποτέλεσμα ο αναρχικός λόγος να παραμένει ακόμα και σήμερα μωρουδιώτικο συλλαβισμός και απρογραμματιστή κίνηση. Πρέπει όλοι να καταλάβουν πως ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΧΩΡΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ, ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΔΙΧΩΣ ΑΝΑΛΥΣΗ.

2 Παρότι πιστεύαμε πως υπήρχε μια ξεκαθαρισμένη εικόνα γύρω από την Κολλεκτίβα μας και τους σκοπούς της (ήδη μέσα από την έκδοση του περιοδικού είχαν διατυπωθεί αρκετές θέσεις μας), είδαμε τελικά πως χρειάζεται να ξαναγίνει μια αναφορά πάνω στο ζήτημα αυτό και μάλιστα σε σχέση με τις τελευταίες εξελίξεις (εφημερίδα) και τα γεγονότα (τακτικές του "χώρου").

Η ΚΟΛΛΕΚΤΙΒΑ

Πρώτα απ' όλα θα θέλαμε να ξεδιαλύνουμε για άλλη μια φορά τον όρο "Κολλεκτίβα", αφού μέχρι τώρα έχουν διατυπωθεί πολλά ερωτήματα και πολλές παρερμηνείες. Στο πρώτο τεύχος του περιοδικού (Οκτώβρης '83) είχε δηλωθεί πως "Κολλεκτίβα" δεν σημαίνει για μας απαραίτητα έναν κοινοβιακό τρόπο ζωής. Μια Κολλεκτίβα είναι για μας μια ομάδα συγγένειας, μια ομάδα συνοχής που μπορεί να σχηματιστεί όταν κάποιοι άνθρωποι δουν πως δεν έχουν μόνο σαν ενοποιό στοιχείο τους μια συγκεκριμένη θεωρία, αλλά και πως συμφωνούν πάνω στη μέθοδο πάλης. Η κολλεκτίβα δεν είναι μια κοοπερατίβα, ένα σύνολο ανθρώπων που προσπαθεί στη βάση της πλειοψηφικής αρχής να βγάλει προς τα έξω μια κοινή θέση. Η Κολλεκτίβα λειτουργεί διαλογικά, διαδικαστικά, στη βάση της αναρχικής συνείδησης. Μέσα από τις διαδικασίες λειτουργίας, γνωριμίας και κοινής επεξεργασίας δια-

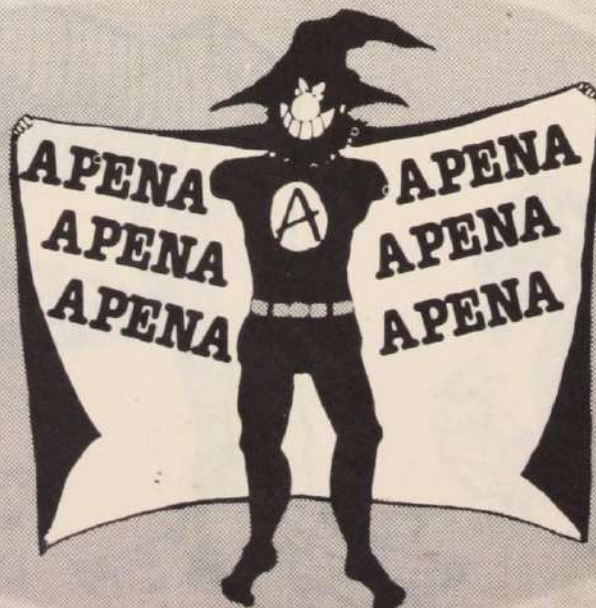
μορφώνεται ο χαρακτήρας και ο στόχος της ομάδας. Οι κολλεκτίβες είναι για μας τα μοναδικά ανθρώπινα δημιουργήματα που οφείλουν την ύπαρξή τους αποκλειστικά στην θέληση των ατόμων που τις συνθέτουν και είναι ο μοναδικός θεσμός μέσα στην σημερινή εξουσιαστική καπιταλιστική πραγματικότητα που καθορίζεται από την αυτοσυνείδηση και την αυτοβουλία των μελών της. Δεν είναι δημιουργήματα για την συνοχή του εξωτερικού κρατιστικού κόσμου, αλλά αντίθετα ο πυρήνας για το τσάκισμά του. Ορίζεται σαν δημιουργήματα αποκλειστικά και μόνο της απελευθερωτικής πάλης του ατόμου μέσα από διαδικασίες συλλογικές που αποβλέπουν στην ανάδειξη του "προσώπου". Είναι το σχολείο του Νέου Διαφωτισμού, η Νέα Συλλογικότητα, η αντι-τάξη με τη δική της επαναστατική συνείδηση και ψυχολογία.

ΤΟ ΜΑΖΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Οι παλιότερες αναφορές μας πάνω στη φύση της καπιταλιστικής μάζας, της μάζας που συγκροτείται στη βάση των κοινωνικών προτύπων που κυριαρχούν στον σημερινό κόσμο των εξουσιαστικών αξιών, δεν έχουν χάσει για μας τη σημασία τους. Κι αυτό, γιατί το "μαζικό αντιεξουσιαστικό κίνημα" για το οποίο παλεύουμε εμείς, δεν θα είναι τίποτα άλλο παρά μια ΑΝΤΙΜΑΖΑ. Ένα συλλογικό δηλαδή κίνημα που θα έχει συνείδηση της φύσης και του ρόλου του.

Μια συνείδηση που δεν θα μοιάζει με τον σκύλο του Παβλώφ, που θα αντιδράει δηλαδή αλόγιστα και

Η ΑΡΕΝΑ εκδίδεται σε 7.000 αντίτυπα και διανέμεται σ' όλη την Ελλάδα. Είναι έκδοση της Αντιεξουσιαστικής Κολλεκτίβας ΑΡΕΝΑ, που με τη προσπάθειά της αυτή θέλει να συμβάλει τόσο στην αντιεξουσιαστική πληροφόρηση, όσο και στην ενεργοποίηση κάθε επαναστατικής, αντικρατικής ιδέας και πρακτικής. Η εφημερίδα είναι ανοιχτή σε κάθε ελευθεριακή ιδέα και θα δημοσιεύει κάθε κείμενο (στη στήλη "Ελευθεριακό Φόρουμ" που σύντομα θα καθιερώσει) που θα κινείται μέσα στον χώρο της αντιεξουσιαστικής.

Η ΑΡΕΝΑ
Μηνιαία εφημερίδα για την αντιεξουσιαστική
Θεωρία και Δράση
ΕΚΔΟΤΗΣ, Υπεύθυνος Τυπογραφείου:
Γιώργος Χάμπας, Σανθιάπου 63, 155 61 ΑΘΗΝΑ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μάνος Σουμπασούκης, Καμιάνη 6,
Κάτω Πατήσια
ΣΥΝΤΑΞΗ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: Τηλ. 86.23.506
ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΑΓΕΣ, ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ:
ΑΡΕΝΑ, Γιώργος Χάμπας, Πόστ Ρεστάντ 155 01,
ΑΘΗΝΑ
ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Για 12 τεύχη, 500 δρχ., Επίσημης:
1000 δρχ.

**ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ**

**Ο ΕΥΝΟΓΑΛΟ
EDITORIAL**

Η ΠΡΟΤΑΣΗ

Η θεωρία, η δράση, η προπαγάνδα, δεν μπορούν βέβαια να μην συμβαδίζουν αφού η σχέση που υπάρχει ανάμεσά τους είναι σχέση αμφίδρομη. Κάθε ένα επηρεάζει και επηρεάζεται από τα υπόλοιπα. Για να μπορέσουν όμως να ΥΠΑΡΞΟΥΝ στην πραγματική και μοναδικά αληθινή διάστασή τους θα πρέπει να ξεκινήσει μια δουλειά πάνω στη συγκρότηση ενός αναρχικού λόγου που θα στηρίζει την δράση και θα δώσει νόημα στην προπαγάνδα.

Για το λόγο αυτό προτείνουμε να οριστούν θέματα που έχουν να κάνουν με την θεώρηση της σύγχρονης ελληνικής πραγματικότητας. Θέματα που θα ξεκαθαρίζουν τις θέσεις μας πάνω σε ζητήματα όπως:

- Α. Η φύση και ο χαρακτήρας του ελληνικού καπιταλισμού.
- Β. Ο ρόλος του κράτους στην ελληνική κοινωνία.
- Γ. Η κοινωνική κρίση και οι συνέπειές της.
- Δ. Η σύνθεση της διευθυντικής τάξης και τα κέντρα της σύγχρονης εξουσίας.
- Ε. Σύγχρονο επαναστατικό υποκείμενο.

Θέματα που θα καθορίσουν τις τακτικές που θα ακολουθούν όπως:

- Α. Ποιά η σημασία της και τι είναι Άμεση Δράση.
- Β. Τρόποι και οργανωτικά σχήματα παρέμβασης.
- Γ. Συντονισμός και συγκρότηση του αντιεξουσιαστικού κινήματος.

Τα θέματα αυτά θα δουλευτούν από τις διάφορες αναρχικές-αντιεξουσιαστικές ομάδες και θα παρουσιαστούν σε μια Πανελλαδική Συνδιάσκεψη, αφού πρώτα φτιαχτεί ένα Συντονιστικό από τις ομάδες που θα συμμετέχουν για την ανταλλαγή πληροφοριών και απόψεων.

Σαν εφημερίδα είμαστε πρόθυμοι να αφιερώσουμε έναν συγκεκριμένο χώρο στις σελίδες μας για μια συζήτηση και έναν διάλογο που μπορεί να ξεκινήσει από τώρα σχετικά με το ζήτημα αυτό.

ΚΑΙ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ

Στο πρώτο φύλλο της εφημερίδας δεν υπήρχε ένα Editorial που να εξηγεί τους λόγους της μετατροπής του περιοδικού σε εφημερίδα. Και αυτό γιατί πιστεύαμε πως ο κόσμος μας το μόνο που έχει γνωρίσει

μέχρι σήμερα είναι ένα στοκ από αναρίθμητα Editorial και τίποτα άλλο. Η άποψη όμως που είχαμε ήταν λανθασμένη. Φαίνεται πως τα Editorial δεν έχουν κουράσει τον αντιεξουσιαστικό "χώρο", αλλά έχουν γίνει μια μόνιμη ανάγκη του. Αντί πολλοί να περιμένουν την εξέλιξη ενός αναρχικού προϊόντος αναζητούν πάντα το στίγμα του, χωρίς να υπολογίζουν στις διαδικασίες εξέλιξής του, που είναι και το μόνο που θα είχε κάποια σημασία. Τέλος πάντων το κείμενο αυτό αποτελεί για μας όχι μόνο ένα Editorial, ένα σήγμα, αλλά και μια συγκεκριμένη πρόταση, που, διάολε, δεν έχει ξανακουστεί. Λίγοι μέχρι σήμερα μας αντιμετώπισαν σαν μια ΟΜΑΔΑ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ!! που αναζητεί κι αυτή το δρόμο της. Μάθανε να είναι βλέπετε ανεκτικοί, μόνο απέναντι σ'αυτούς που δεν αρθρώνουν κάποιο λόγο και όχι με κείνους που προσπαθούν.

Η ΑΡΕΝΑ δεν θέλει να αποκτήσει ένα "αναγνωστικό κοινό" που θα μας διαβάσει ανάμεσα σε ένα ποτήρι ουίσκι και τον νυχτερινό του ύπνο. Ούτε και ένα κοινό που το μόνο που θα το ενδιαφέρει θάνα και ανούσια κριτική. Γιατί εποικοδομητική κριτική σημαίνει όχι μόνο διατύπωση μιας αντίρρησης αλλά και μιας ΘΕΣΗΣ.

Θέλουμε να πιστεύουμε πως δεν είμαστε κι ούτε θα γίνουμε ποτέ αυτοί που θα λύσουν όλα τα προβλήματα, οι σοφοί που θα αναλύουν αλάνθαστα όλα τα θέματα, που το μάτι τους θάνα το ίδιο το μάτι του κινήματος και η σκέψη τους η καθολική σκέψη του κινήματος. Είμαστε ένα τμήμα του που παλεύει για τη συγκρότησή του. Είμαστε όμως, και το δηλώνουμε προς εχθρούς και "φίλους", ένα ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟ τμήμα του που δεν θα σταματήσει ποτέ να παλεύει για τα ιδανικά του, για τα ιδανικά του παγκόσμιου αντιεξουσιαστικού κινήματος, για τα ιδανικά των Εργατικών Συμβουλίων και την Γενικευμένη Αυτοδιεύθυνση, για τον ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ και την ΑΝΑΡΧΙΑ. Και ο δρόμος που διαλέξαμε είναι σίγουρα πρωτόγνωρος και απάτητος για τη χώρα μας, και τα εμπόδια είναι πολλά. Είναι όμως για μας ο μόνος δρόμος που δηλώνει το στίγμα της ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ, ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ.

Σύντροφοι/φισες!!

Ο κόσμος θα γίνει δικός μας μόνο όταν τολμήσουμε να φανταστούμε πως ΜΠΟΡΟΥΜΕ να τον κατακτήσουμε. Και αυτό εμείς το πιστεύαμε ήδη!!!

Πάλη για την υπόθεσή μας εδώ και τώρα!!

Ο δρόμος είναι ανοιχτός! ΤΟΛΜΗΣΤΕ!!!

ΣΥΝΤΡΙΨΤΕ
ΚΡΑΤΟΣ
ΚΑΙ
4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ
84"
ΑΦΕΝΤΙΚΑ!

Η επίσκεψη του φασίστα Λεπέν στην Ελλάδα ήταν μια ακόμη αφορμή για να δείξει το καπιταλιστικό κράτος και η "σοσιαλιστική" κυβέρνηση το πραγματικό τους πρόσωπο:

Ο φασισμός αναπόσπαστο στοιχείο της λειτουργίας της αστικής δημοκρατίας, δεν υπάρχει μόνο στα μυαλά και στις πράξεις μερικών καθαριμάτων τύπου Λεπέν, ΕΠΕΝ κλπ. Υπάρχει και εμφανίζεται σε κάθε ενέργεια του Κράτους και του Κεφάλαιου ενάντια σ'αυτούς που αμφισβητούν την καθημερινή εξουσία και καταπίεση, ενάντια σ'αυτούς που δεν λένε όλο να, αλλά βροντοφωνάζουν ακόμη και με γυμνά χέρια και χαμογελαστά πρόσωπα μπροστά στους ρουφιάνους των ΜΕΑ και τους μισθοφόρους του Κράτους:

Θάνατο στους εχθρούς του ανθρώπινου γένους, για την κοινωνία της Γενικευμένης Αυτοδιεύθυνσης και των Εργατικών Συμβουλίων, για τη Ζωή και την Ελευθερία!

Το διήμερο 4,5 Δεκέμβρη 1984 γράφτηκε στο ενεργητικό του επαναστατικού κινήματος της Ελλάδας. Στις 4 Δεκέμβρη, οι πραγματικοί αντιφασίστες (και όχι τα καθήκια των κομματικών γραφείων και της μπουρξουάδικης ιδεολογίας) βροντοφώναξαν στους δρόμους της Αθήνας, πως όσο θα υπάρχει ακόμα και ένας που θα σκέφτεται ελεύθερα και επαναστατικά, το κεφάλαιο, τα αφεντικά, το κράτος και οι μισθοφόροι χαφιέδες του, δεν θα μπορούν να κοιμούνται ήσυχα. Θα υπάρχει κάτι που θα τους ξυπνά, και ας εύχονται να μην είναι μολότωφ!!!

Στις 4 Δεκέμβρη οι αντιφασίστες-αντικρατιστές, οι εχθροί τελικά της καθημερινής φασιστικοποίησης που προωθεί το Κράτος και τα αφεντικά, συγκρούστηκαν με τις "δυνάμεις του νόμου και της τάξης" που προφύλασαν το ανηψάκι τους Λεπέν και τα δειλά καθήκια, τους ΕΠΕΝίτες.

Σ.Ε.Β.: παντριά ή παλούκωμα!

Όταν ο κοινοβουλευτισμός δεν μπορεί να ικανοποιήσει τις ορέξεις του κεφάλαιου, τότε αυτό αλλάζει κανάλι: Οι αρβύλες γυαλίζονται και τα δίοπτρα των όπλων πιάνουν τον στόχο...

Αν η κινδυνολογία του Μητσοτάκη και τα νέα "φασιστικο-σοσιαλιστικά" ήθη στο στρατό θεωρούνταν απλές ενδείξεις του τι πρόκειται κάποτε να συμβεί, τα λόγια του προέδρου της νόμμης αυτής σφιγγοφωλιάς των αρχιλιήσταρχων του 20ου αιώνα που αποκαλείται ΣΕΒ, αποκαλύπτουν πια ολοφάνερα τα επικείμενα σχέδια του κεφάλαιου: Η ταξική συνεργασία ή Δικτατορία!

Τα θρασύδειλα αυτά ανθρωπάκια που έχουν καταφέρει με τις "δημοκρατικές" ή "σοσιαλιστικές" τους κυβερνήσεις να αποδείξουν πως η αστική δημοκρατία είναι ο εχθρός του φασισμού και όχι ένα άλλο προσώπιο του καπιταλισμού, θυμίζουν σήμερα ξανά σ' όλους εκείνους που το είχαν εσκεμμένα λημονήσει πως η "λύση των όπλων" είναι πάντα επίκαιρη!

Ο Πρόεδρος τους Παπαλεξόπουλος, μιλώντας στο Ελληνοβρετανικό Επιμελητήριο, δήλωνε πριν λίγες μέρες: "... η χώρα θα συνεχίσει να ταλαντεύεται από την μια άκρη του φάσματος στην άλλη ... έως ότου κάποιες απρόβλεπτες εξελίξεις ή μια νέα πολιτική ηγεσία μας απομακρύνουν από τον ανταγωνισμό και την ανταπάθεση οδηγώντας τη χώρα σε μια σταθερότερη πορεία προόδου και αναπτύξεως."

Για μας η λύση του φασισμού είναι πάντα επίκαιρη όσο υπάρχει καπιταλισμός και όσο το προλεταριάτο θα αντιστέκεται στα σχέδια του κεφάλαιου. Τα κόμματα για μας, όπως ήδη είχαμε πει και παλιότερα, αποτελούν στο σύνολό τους την πλουραλιστική μορφή ενός ενιαίου (μονοπωλιακού) κόμματος —πλουραλιστική στη μέθοδο και τον τρόπο κυριαρχίας πάνω στην κοινωνία, ενιαία σαν φορέας της απόλυτης εξουσίας πάνω στον πληθυσμό!

Ο κοινοβουλευτισμός είναι η άλλη —φιλελεύθερη— όψη του φασισμού. Και αν σήμερα η εξουσία (κυβέρνηση, κόμματα, συνδικάτα κλπ.) συγκαλύπτουν την απειλή του φασισμού, τότε είναι χρέος δικό μας να τονίσουμε πως το φάνταμά του είναι πάντα παρόν και πως η αστική δημοκρατία δεν είναι τίποτα άλλο, παρά το φιλελεύθερο προσώπιό του!

Η συντριβή του φασισμού ισοδυναμεί με συντριβή του κράτους και των ένοπλων τμημάτων του, και την ανακατάστασή τους από την κοινωνία της Γενικευμένης Αυτοδιεύθυνσης και των Εργατικών Συμβουλίων!

Σύντροφοι/φίωσες!

Ο καιρός που τα αφεντικά μίλαγαν για ειρήνη και προετοιμάζαν τον πόλεμο πέρασε. Τώρα παίζουν με ανοιχτά χαρτιά: Μιλάνε κατάμουτρα για πόλεμο!

Προετοιμάστε την προβοκάτσια του προλεταριάτου που δεν είναι άλλη από τον ΤΑΞΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ !!!

«στρογγυλή τράπεζα» για τις αυτοκτονίες

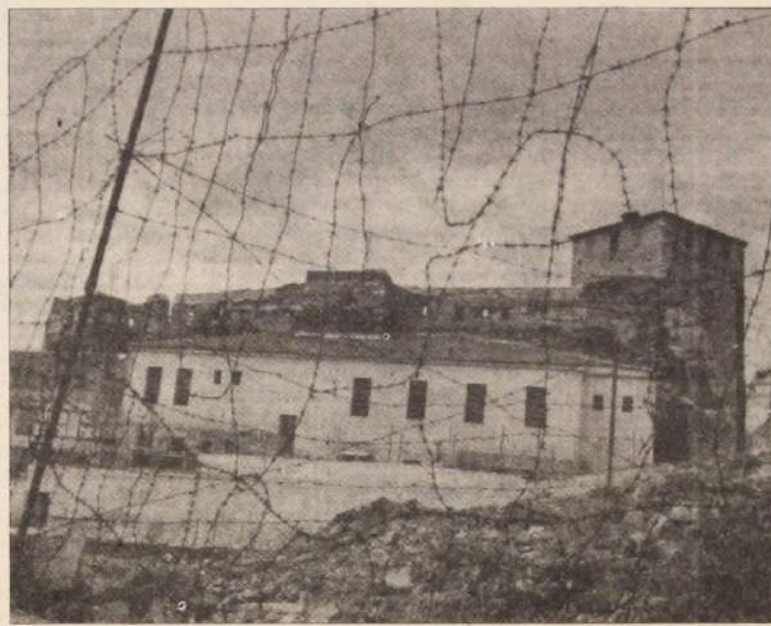
Οι στρατοκράτες αποφασισαν να αποκτήσουν "ανθρώπινη συμπεριφορά"...! Έτσι τουλάχιστον παραδέχτηκαν και οι ίδιοι στο Γ' Συνέδριο Ενόπλων Δυνάμεων, την έναρξη του οποίου κήρυξε ο υφυπουργός Υγείας και Πρόνοιας! Γιάννης Φλώρος με τις ευλογίες του Ντεγιάννη και του Ανδρέα Παπανδρέου.

Παρότι, όπως τονίζουν, το επίπεδο των αυτοκτονιών είναι σε χαμηλά επίπεδα, η πιο συχνή αιτία θανάτου στο στρατό είναι οι αυτοκτονίες...

Θεωρώντας την πράξη αυτή σαν "αυτοκαταστροφική συμπεριφορά" και θέλοντας οι ψυχίατροι του στρατού να βοηθήσουν τα καμμένα παιδιά να ξεπεράσουν τα "ανούσια" προβλήματα τους πρότειναν μεταξύ άλλων να εκπαιδεύονται οι μαθητές των σχολών αξιωματικών στις διαπροσωπικές σχέσεις!

Φαίνεται πως ανακάλυψαν και οι ίδιοι τώρα τελευταία ότι οι στρατοκράτες δεν ανήκουν στην κατηγορία των —έστω απόλυτα φυσιολογικών— ανθρώπων, και θα πρέπει γι αυτό να τους γίνονται ειδικά μαθήματα ομιλίας, επικοινωνίας, επεξεργασίας του λόγου και των αναπράσεων. Ελπίζουμε πως το πείραμα αυτό της ψυχιατρικής θα βοηθήσει πολύ την ανθρωπότητα και την επιστήμη, αν τελικά αποδειχτεί πως υπάρχει δυνατότητα να μετατρέψουμε κι άλλα είδη έμβιων όντων σε κανονικούς ανθρώπους δίχως την επέμβαση της χειρουργικής και του αιμνήστου δόκτωρα Φράνκενστάιν...!

Φυλακές: ο βραχνάς της «δημοκρατίας»

Ενώ γράφεται αυτό το κείμενο, για μια ακόμη φορά τους τελευταίους μήνες, οι φυλακισμένοι στον Κορυδαλλό έχουν εξεγερθεί. Αφορμή αυτή τη φορά ήταν η αποφυλάκιση του ακροδεξιού βασιλόφρανα ηθοποιού και δημοτικού σύμβουλου Γκιωνάκη, που ήταν μέσα κατηγορούμενος για απόπειρα φόνου. Αιτία όμως ήταν η συνεχιζόμενη καταπίεση των φυλακισμένων από τους δεσμοφύλακες και την διεύθυνση των φυλακών, οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης, η δυσκολία επαφής των κρατουμένων με τον έξω κόσμο (συγγενείς, φίλοι κλπ) και γενικά όλα αυτά που το κράτος φροντίζει να διατηρεί, ενάντια σε "ποινικά δώξιμους ανθρώπους" τους οποίους τελικά το ίδιο με τη συνεχιζόμενη εκμετάλλευσή του δημιουργεί.

Οι συνεχείς εξεγέρσεις των φυλακισμένων από το καλοκαίρι, τόσο στις φυλακές του Γεντί-Κουλέ στην Θεσσαλονίκη, όσο και στον Κορυδαλλό, ανάγκασαν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης να στραφούν προς αυτούς, και το κράτος μέσω του υπουργού Δικαιοσύνης Μαγκάκη, να υποσχεθεί ότι θα βελτιώσει την κατάσταση (όπως πχ με το κλείσιμο

του Γεντί-Κουλέ). Οι κρατούμενοι κατάλαβαν καλά πως μπορούν να επιβιώσουν, απέναντι στην ωμή βία των δεσμοφυλάκων και σ'ολόκληρο το σύστημα αντιμετώπισής τους σαν κοινωνικά παράσιτα που πρέπει να πληρώσουν για τις "αντικοινωνικές" τους πράξεις, μόνο με την αυτοοργάνωση και την αυτοάμυνά τους. Αναμένοντας και τις νέες εξελίξεις κλείνουμε την σύντομη αναφορά μας με ένα πολύ σύντομο απόσπασμα από το αυτοβιογραφικό βιβλίο του Σάντε Νοταρικόλο "Η αδύνατη απόδραση".

"Κατ' αρχήν δηλώνω ειλικρινά πως δεν με πειράζει ούτε η φυλακή ούτε η ποινή στην οποία θα με καταδικάσετε ούτε η περιγραφή που δόθηκε για μένα σ' αυτό το χώρο και οπουδήποτε αλλού. Όλα αυτά καθρεφτίζουν τον τρόπο σκέψης και απονομής δικαιοσύνης που χαρακτηρίζει την νοοτροπία της κυρίαρχης τάξης. Αυτή με θεωρεί εχθρό της και δεν είναι δυνατόν να μου αποδώσει δικαιο-

σύνη ούτε να δείξει κατανόηση, που άλλωστε δεν τη ζητώ. Αυτή με χτυπάει αποδίδοντάς μου εκείνη την εγκληματικότητα, βία και την απληστία που είναι ακριβώς δικά της χαρακτηριστικά. Με παρουσιάζει σαν την προσωποποίηση του κακού, ενώ τα γεγονότα που δικάζετε σήμερα, τον άνθρωπο που ήμουν κάποτε εγώ, δεν είναι τίποτα άλλο παρά προϊόν αυτής της διεφθαρμένης και μοχθηρής αστικής κοινωνίας, αυτής της κοινωνίας που βάζει μπροστά στους φτωχούς μονάχα μια εναλλακτική λύση (και μερικές φορές ούτε καν αυτή): ή την εκμετάλλευσή ή την φυλακή. Αν εγώ είμαι ένας εγκληματίας, και το αρνούμαι κατηγορηματικά, είμαι ακριβώς τέτοιος που με κάνατε. Η εγκληματικότητα είναι δική σας υπόθεση. Παράγεται και αναπαράγεται αδιάκοπα, αναπόφευκτα και συνειδητά από την ταξική κοινωνία προς συμφέρον της κυρίαρχης τάξης".

Όταν το κράτος γίνεται αστακός, τότε ο φούρνος της επανάστασης ΑΝΑΨΕ!

Όσοι πίστεψαν ότι η επιχείρηση Αρετή δεν ήταν η αρχή ενός πογκρόμ γελάστηκαν. Όσοι πιστεύουν πως το προλεταριάτο παραμένει απαθές είναι αόματοι. Όσοι πιστεύουν πως ο ταξικός πόλεμος ισοδυναμεί με τον πόλεμο των άστρων είναι υσταλάει!

Ο μήνας Νοέμβρης ήταν σίγουρα ένας μήνας θερμός. Έξαρση της αστυνομοκρατίας, εξεγέρσεις στις φυλακές, έκτακτα μέτρα ασφαλείας στα δημόσια κτίρια, κατάθεση αστυνομικών ταυτοτήτων και κάρτες εισόδου, συλλήψεις και έρευνες, τα ένοπλα σώματα του κράτους στους δρόμους...

Ο φόβος της Αλ Φατάχ οδήγησε στις 5.11.84 να παρθούν έκτακτα μέτρα ασφαλείας στις εγκαταστάσεις του ΟΤΕ, αλλά και γενικότερα σε κτίρια όπου στεγάζονται υπηρεσίες "ζωτικής σημασίας": Το υπεραστικό τηλεφωνικό κέντρο στη Πατησίων και οι εγκαταστάσεις στη Γ' Σεπτεμβρίου, τα γραφεία της διοίκησης του οργανισμού στην οδό Σταδίου, το μηχανογραφικό κέντρο στη Πεφαιώς και πάει λέγοντας... Τόσο οι επισκέπτες όσο και οι υπάλληλοι θα εφραδιάζονται, αφού καταθέτουν τις ταυτότητές τους, με ειδικές κάρτες εισόδου. Ο διοικητής του ΟΤΕ Μακρόπουλος διευκρινίζει: Δεν πρόκειται σε καμιά περίπτωση για μέτρα αστυνόμευσης, αλλά για μια προσπάθεια να εξασφαλιστούν η παρουσία και η ομαλή λειτουργία του οργανισμού...

Δημόσια κτίρια και ξένες πρέσβειες φρουρούνται με αυστηρά μέτρα ασφαλείας: Το κτίριο της διπλωματικής αποστολής του Ισραήλ, η αμερικανική πρεσβεία, η ινδική, η τουρκική, το σπίτι του αμερικάνου πρέσβυ, του επικεφαλής της ισραηλινής αποστολής και πάει λέγοντας...

Έκτακτα μέτρα ασφαλείας στις ΕΡΤ, στα υπουργεία και στις διάφορες κρατικές υπηρεσίες...

Ένοπλοι υπάλληλοι του κράτους με τα αυτόματα στα χέρια βολεύονται τις νύχτες σε Αθήνα και προάστεια...

Ανώτατος αξιωματικός των υπηρεσιών ασφαλείας δηλώνει: Πληροφορίες για τρομοκρατική δράση στην Ελλάδα φθάνουν καθημερινά. Κάτι όμως συγκεκριμένο δεν έχει υπάρξει μέχρι στιγμής...

24-11-84. Το κράτος υποκτάει άλλοθι. Πέντε βόμβες σκόνη στην Αθήνα. Το σενάριο ολοκληρώνεται. Η εξουσία φροντίζει πριν από σας για σας. Πόλεμος ανάμεσα στους μνηστήρες της εξουσίας; Το ερώτημα κρίνεται "αφελές" θα σκεφτούν μερικοί...

Μιας και οι τύποι που "ανοίγουν" τις χειροβομβίδες με τα γυμνά τους δόντια είναι αδύνατο να αποκαλυφθούν, ο φακός δείχνει τέλος και συνεχίζει:

Το αποτέλεσμα: "Λυσσασμένοι ανατροπείς" συλλαμβάνονται από πάνοπλους μισθοφόρους του κράτους ενώ κοιμούνται με τα βρακιά. Το κράτος ανησυχεί: Μπορούν να κοιμούνται ήσυχοι...

Νεαρός "λυσσασμένος" δηλώνει ανάμεσα σε χασμουρητό και ξετίμνασμα των ματιών: Σας περίμενα... Εξετάζεται το ενδεχόμενο της ονειρικής σύνδεσης...

Οι εισαγγελείς αρνούνται τις συλλήψεις: Μα πρόκειται για τρέλα.. Μισθοφόροι του κράτους ζητούν συγγνώμη από το σύντροφο Θ. Πισιμίση γιατί κατά λάθος του αναστάψωσαν το σπίτι. Η ευγένεια είναι το παν...

Κι ο επίλογος: Αφιερωμένο σ' όλους εκείνους ειδικά τους "απογοητευμένους" που τα μάτια τους όχι μόνο δεν βλέπουν τη μύτη τους αλλά είναι διαρκώς αντεστραμμένα: βλέπουν μόνο τη μίζερια του ανεγκέφαλου εγκέφαλός τους!

Ευσεβείς κύριοι...αι κυρίες: Πάρτε το χαμπάρι: Αν πιστεύετε πως το σήμερα δεν είναι πια το "επαναστατικό" χτες, τότε αύριο θα θεωρείται το σήμερα μια ακόμη χαμένη ευκαιρία. Κρυφτείτε στα γραφεία και στα βιβλία σας. Οι σφαίρες τρυπάνε μόνο τα σώματα εκείνων που ζουν!!

Μετά δέκα χρόνια πορείας του αυτόνομου γυναικείου κινήματος στην Ελλάδα κατορθώθηκε να γίνει η πρώτη πανελλαδική συνάντηση αυτόνομων γυναικείων ομάδων και γυναικών στη Θεσσαλονίκη. Το κάλεσμα από το Σπίτι Γυναικών Θεσσαλονίκης που πήραμε έκανε να φουντώσει μέσα μας η ελπίδα πως στη συνάντηση εκείνη θα ακούγαμε κάποιες διαμορφωμένες θέσεις της κάθε ομάδας για το θέμα ή τα θέματα που την απασχολούσαν. Ότι θα συναντούσαμε γυναίκες αντεξουσιαστικές ή τουλάχιστον προβληματισμένες αυτόνομες φεμινίστριες και θα έβγαине ίσως κάποιο ζουμί από την όλη ιστορία.

Βέβαια έχοντας υπ' όψη τη δουλειά ορισμένων ομάδων που κατά καιρούς και μεις επισκευτήκαμε αισιοδοξούσαμε απ' την μια αλλά από την άλλη μας έτρωγε το σαρμάκι "αυτονομία".

Τέλος πάντων στη Θεσσαλονίκη η αισιοδοξία μας τονώθηκε όταν λύσαμε το πρόβλημα του καφέ και του ύπνου. Ωραία πόλη η Θεσσαλονίκη και κοντά στη θάλασσα και με "σωστές" τυρόπιτες και γλυκά, με πύργο προς το γκρι και με ελληνοχριστιανικά ιδεώδη και γενικά με Πασκάρια και Ολυμπιακάρια σε κόντρα, άφθονο ήλιο και αυτόνομες γυναίκες.

Νωρίς-νωρίς βρεθήκαμε στο αμφιθέατρο της Νομικής όπου γινόταν η συνάντηση, ή συνέδριο, ή οχτίφ, ή ότι άλλο θέλετε, γιατί για ότι άλλο θέλετε επρόκειτο τελικά. Η έγνοια μας ήταν να μάθουμε τι σήμαινε για αυτές τις γυναίκες η λέξη αυτονομία, και πως δούλεψαν τόσο χρόνια σ' αυτόν το χώρο. Από την αίθουσα έβγαине μιά τρεμουλιαστή φωνή πολύ θεατρική που περιέγραφε μια ιστορία γνωστή σε όλες ενός κτηνώδους αρσενικού που βασάνιζε την φτωχή γυναίκα του. Δεν δώσαμε σημασία και μ' ανοιγμένα μάτια κι αυτά καθήσαμε στα έδρανα. Η κοπέλλα διεκδικεί ως εκτός θέματος, κάποιες αποχώρησαν και μεις γυρίσαμε το βλέμμα για να δούμε τον κόσμο. Γυναίκες σε όλες τις ηλικίες, άλλες κουρεμένες, άλλες φρέσκες από κομωτήριο, άλλες σε κλιμακτήριο, άλλες στην εφηβία, άλλες φρικιά, άλλες νοικοκυρές, άλλες πάνκ, άλλες ακαθόριστες. Τα πράγματα μετά την παραπάνω σκηνή που περιγράψαμε μπήκαν σε κάποια σειρά όταν ειπώθηκε: "τελικά ας πει η κάθε ομάδα την εμπειρία της να δούμε τι γίνεται." Σηκώθηκε τότε μια κοπελιά από την Κεφαλονιά, φαινόταν από καλό κόμμα και καλή οικογένεια, και μας είπε πως ξεκίνησαν εκεί να ενωθούν οι γυναίκες ξεχνώντας κάθε ιδεολογική διαφορά- εδώ πέταξε και κείνο το: "και γω ανήκω σε κάποια οργάνωση αλλά δουλεύω για το αυτόνομο γυναικείο κίνημα".

Οι ερωτήσεις έγιναν βροχή και αφού έπνιξαν την φτωχή κεφαλονίτισσα μετατράπηκαν σε μια μονομαχία ερωτήσεων- απαντήσεων μεταξύ του Σπιτιού και της Αυτόνομης κίνησης γυναικών Αθήνας, που χρόνια τα λένε στην Αθήνα μόνο που έπρεπε να τ' ακούσουν και οι γυναίκες του πανελληνίου. Ευγενικά κωτράρισματα με άπειρο ενδιαφέρον για το κοινό που όπως πάντα μένει άφωνο μπροστά στα φωτισμένα παραδείγματα της Πρωτεύουσας.

Εκεί ακούσαμε το περίφημο: "Δεν μπορούμε να εκφραστούμε με το γραπτό λόγο και στο τέλος τέλος γιατί να γράφουμε αφού δεν μπορούμε;", ή το: "Γιατί λέτε πως δεν κάνατε τίποτα όταν Ο ΜΑΓΚΑΚΗΣ στα δικά σας πορίσματα στηρίχθηκε για να βγάλει το νομοσχέδιο;" αλλά

Η ΜΙΖΕΡΙΑ ΤΩΝ «ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ»

και το: "είμαστε χαρούμενες που δεν έχουμε θεωρία, που δεν γεννήθηκε για μας ένας Μάρξ θηλυκός γιατί δεν έχουμε ανάγκη θεωρίας, γυναικές είμαστε και φοβόμαστε, ΦΟΒΟΜΑΣΤΕ.

Ασυναίσθητα κοιταχτήκαμε μεταξύ μας και αντικρίσαμε η μια την άλλη με μαλλιά ορθωμένα σε στυλ πάνκ και μάτια έτοιμα να βγουν έξω από την φρίκη και την απορία. Να πάρει η οργή, πέσαμε σε ομάδα αυτοψυχανάλυσης.

Το επίπεδο της συζήτησης όσο πήγαινε και μας αποτρίχωνε. Όλες κάπου την έβρισκαν με το να διαπιστώνουν και μόνο ότι αντιμετώπιζον το χάος, ότι κάθε άντρας - που είναι απαραίτητα και εγκληματίας... - τις πνέει, τις σκοτώνει, τις αυτοκτονεί, ότι οι ομάδες αυτοψυχανάλυσης οδηγήθηκαν μερικές φορές σε τσίχο, όπου πολλές κομμάτισαν τα κεφάλια τους, και πως πολλές φορές πορνοποιήθηκαν διαρροές. Σε δέκα χρόνια δουλειάς έφτασε το χάος.

Όμως όλα αυτά λέγονταν με ευτυχία. Ήταν ένα ευτυχισμένο γυναικείο κλάμα - κι αυτό μέτραγε. Με ερωτήσεις του τύπου "εσείς πώς το πάθατε"; "Πότε αρχίσατε να νιώθετε συμπτώματα"; και τελικά "φοβόμαστε να μιλήσουμε. Ας βρούμε τον γυναικείο λόγο", όλο αυτό το χάος ικανοποιούσε τις υπέροχες αυτές υπάρξεις που από κάθε άκρο της Ελλάδας μαζεύτηκαν στην Θεσσαλονίκη για να κλάψουν όλες μαζί. Έπεσε πολύ πανελλήνιο κλάμα και πανελληνία ευτυχία. Μετά το μεσημεριανό διάλειμμα τρεις κοπέλες θέλησαν να θίξουν το θέμα της Αυτόνομίας, να μιλήσουν για το κράτος και τον αντιεξουσιασμό, να μιλήσουν για κάτι ουσιαστικό και συγκεκριμένο. Καθώς τέλειωσε η τελευταία εισήγησή τους, κάποια σηκώθηκε έξαλλη, και με αγανάκτηση αναφώνισε: "Δεν μπορεί η κάθε μία να λεί το χαβά της εδώ μέσα". (;;;!!!)

Αν δεν το καταλάβετε ακόμα, σας λέμε πως επρόκειτο για αυτόνομες του κώλου. Η βάση που έβανε όλες τους ήταν "Αυτονομία" από όλους τους άντρες, και "δουλειά αυτόνομη" από τα κόμματα τους.

Στα πρόσωπά τους είδαμε πάλι εκείνα τα κομπλεξαρισμένα κομματίδια που κάτω από αυτόν τον τίτλο συσπειρώνουν κάποιο κόσμο.

Μετά τις κοπελιές, και το τρομερό σαμποτάρισμα των προτάσεών τους, ακούσαμε μια άλλη "χαρούμενη γυναίκα" από την Αυτόνομη Κίνηση Γυναικών Αθήνας. Αυτή άρχισε λέγοντας: "Επειδή οι γυναίκες βρέθηκαν στο περιθώριο της εξουσίας χρειάστηκε να φτιαχτεί ένα κίνημα...". (Εδώ θα ρωτούσε κανείς: Δηλαδή εσείς οι γυναίκες θα θέλατε να γίνετε χαλίφης στη θέση του χαλίφη);

Κάποια οργότερα αναρωτήθηκε - άκουσον, άκουσον - μετά δέκα χρόνια κινήματος Ι, αν όντως το κίνημα παλεύει ενάντια στον καπιταλισμό, ενώ ταυτόχρονα πίσω μας ακούσαμε κάποια να ρωτά με απορία: "Τι είναι καπιταλισμός";

Το κλίμα προς το βράδυ είχε τεντωθεί, το πιγκ-πονγκ ανάμεσα στις ομάδες της Αθήνας συνεχίζονταν, κι αυτές σαμποτάριζαν με σιωπή - που ισοδυναμούσε με αρνητική στάση "του κόσμου" - κάθε πρόταση. Οι διοργανώτριες, που φάνηκαν μάλλον ανοιχτές και προβληματισμένες ως ένα βαθμό, είχαν φρίξει. Όμως δεν τολμούσαν να μιλήσουν γιατί θα τους δάγκωναν οι οργισμένες της Αθήνας, που δεν είχαν ακόμα καταλάβει, γιατί δεν είχαν αυτές το μικρόφωνο.

Η μέρα τέλειωσε με μια πραγματικά γενναία αυτοκριτική από την πλευρά των Ιωαννίνων και του σπιτιού που έφτιαξαν εκεί. Θίχτηκαν όλες οι αιτίες όμως δεν κουβεντιάστηκαν. Γιατί το κοινό ενδιαφερόταν μόνο για το κουτσομπολιά. Τα πως και τα γιατί, αν και όλες τα άγγιξαν, καμιά τους δεν τόλμησε να τα συζητήσει. Και τι να συζητήσουν ένα τσούρμω γυναίκες, βολεμένες, που η καθημερινή τους ζωή δεν έχει καμία επαναστατική τακτική να παρουσιάσει; Τι να πουν γυναίκες που ενώ συνειδητοποίησαν την απομόνωση του φύλου τους από τους άντρες θέλουν τώρα με την σειρά τους να το απομονώσουν από μόνες τους; Τι να πουν άτομα που έφτασαν να μιλούν για γυναικεία γκέτο και που κάθε αρσενικό το ονόμασαν βιαστή, έτσι αβίαστα, όχι μόνο ξεχνώντας το ρόλο της εξουσίας και του κράτους πάνω στο σύνολο των ανθρώπων αλλά και εξυπηρετώντας το μετατρέποντας τη βασική διαφορά εκμεταλεωτή- εκμεταλευόμενου σε πόλεμο των δύο φύλων.....

Το βράδυ εκείνο ένα έντονο συναίσθημα αηδίας μας πλημμύριζε. Όλες τούτες είναι οι νέοι μας ταξικοί εχθροί, η πεπονόφλουδα κρυμμένη στη λέξη αυτονομία. Δεν είχαμε κανένα λόγο να βρισκόμαστε ανάμεσά τους.

Την άλλη μέρα, γιατί είχαμε τον μαζοχισμό να ξαναπόμε, είχαμε ετοιμάσει κάτι να πούμε για να ακουστεί η φωνή μας και για να δηλώσουμε την αντίθεσή μας, κοντά σε μιά καταγγελία που θα έκαναν και οι κοπελιές που είχαν βίαια διακοπεί την προηγούμενη.

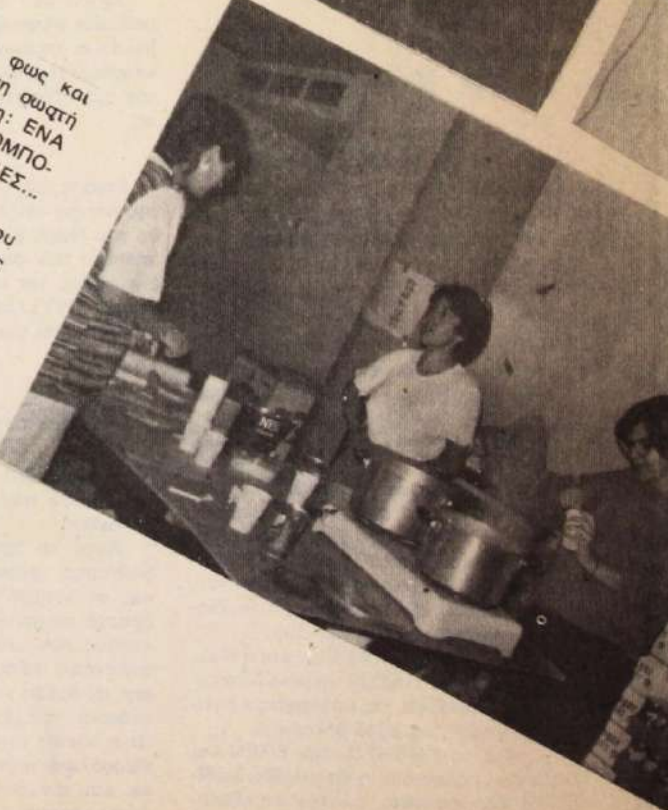
Όταν με βαριά καρδιά μπήκαμε στην αίθουσα βρήκαμε ένα ανύπαρκτο επίπεδο. Γυναίκες που έκαναν αυτοψυχανάλυση. Η μία έλεγε για την κλιμακτήριό της, η άλλη έβαλε το πρόβλημα: "βρε παιδιά το παιδί μου γεννήθηκε αγόρι, τι να το κάνω; Όλες ένοιωθαν ευτυχισμένες και έλεγαν: "αυτή είναι η μό ουσιαστική μέρα της συνάντησης...". Όλες ήταν αγαπημένες, κάποια τόλμησε να πει "ρε παιδιά, ας μην πέφτουμε σε ένα ρατσισμό μεταξύ άντρα και γυναίκα...". Μόνο που δεν την φάγαν "δηλαδή θα βάλουμε τους άντρες στο κίνημα;" (!!!)

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΟΜΑΔΩΝ

Έτσι προκειμένου να μιλήσουμε σε τσίχους φύγαμε σιωπηλά για να μην τους ψευδαίσουμε το παραμύθι και την ψευδαίσωση, αλλά κύρια γιατί δεν είχαμε τίποτα κοινό μ' αυτό το όργιο αποδοχής μιας γυναικείας βλακείας.

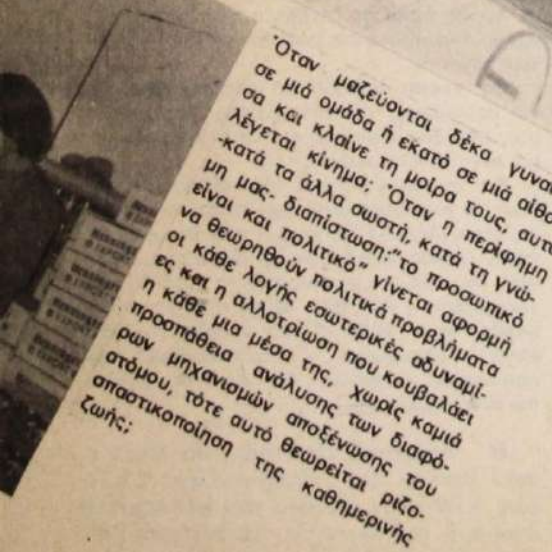
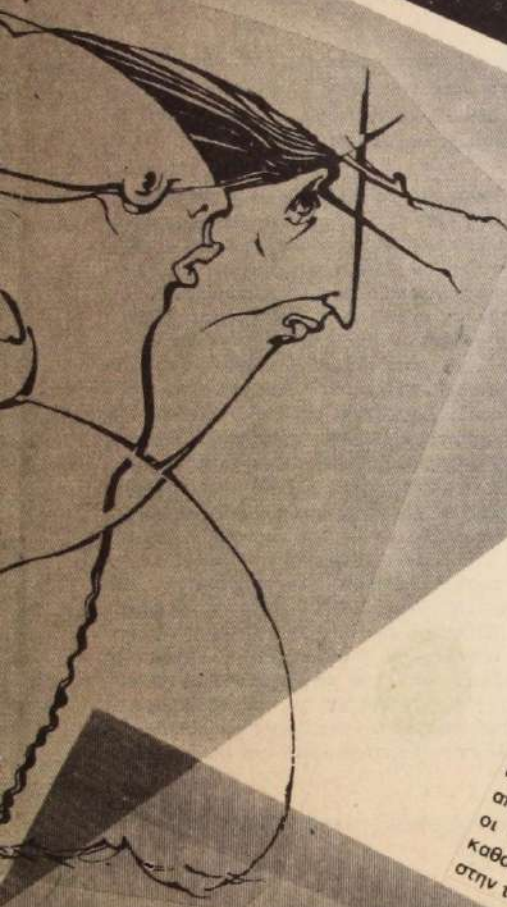

Ευτυχώς κόπηκε το φως και βγήκαν έξω. Τότε πήρε τη σιωπή της μορφή αυτή η μάζωξη: ΕΝΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ, ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΓΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ...
Συνάντηση ΤΕΛΟΣ. Και του χρόνου διακοπές όλες οι γυναίκες μόνες τους στη Λέσβο με σύνθημα: ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΓΚΕΤΟ ΠΟΥ ΘΑ ΕΧΟΥΜΕ ΦΤΙΑΞΕΙ ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ ΔΕΝ ΘΑ ΜΑΣ ΤΑ ΕΧΟΥΝ ΕΠΙΒΑΛΕΙ ΑΛΛΟΙ. Καυφά!!!!!!

Για αναφορά στη συνάντηση της Θεσσαλονίκης

Κατά τη γνώμη μας όλα αυτά δεν ήταν τυχαία. Πριν όμως προχωρήσουμε θέλουμε να ξεκαθαρίσουμε ένα πράγμα: δεν θεωρούμε την κλειστόν μορφή οργάνωσης των ομάδων αυτοψυχανάλυσης) αποριπ-τέα ή αμελητέα. Αντίθετα ξέρουμε πολύ καλά τις συναισθηματικές μέσεις που δέχεται η γυναίκα από τον άντρα ή το γενικότερο κοινωνικό περιβάλλον και τον ψυχολογικό γκάζα που υφίσταται, όταν αναγκάζεται να παίξει έναν ρόλο εκ των έξω που επιβεβλημένο ενώ πολύ καλά πικ η ίδια άλλα πιστεύει και άλλο θέλει να κάνει, όμως δεν τολμάει να τα επιβάλλει, μέσα από το φόβο της απόρριψης. Αλλά μέσα σ' αυτό το χάος, που συναντήσαμε εκεί μέσα, την έλλειψη πολιτικών απόψεων, πως να προχωρήσουν οι ομάδες αυτές από τον αρχικό καθορισμό των προβλημάτων τους στην τελική υπέρβαση;

Τελικά οι ομάδες στη σημερινή τους μορφή μόνο χώροι υπέρβασης των προβλημάτων δεν έγιναν. Αντίθετα, φάνηκε να αναπαράγονται στα ακριβώς τα στοιχεία ενάντια στα οποία αρχικά δημιουργήθηκαν, η κοινωνική απομόνωση της γυναίκας με την γκετοποίηση της ομάδας εξακολούθησε μέσα στις ομάδες παρέμβασης προς τα έξω, με την πέρα μέσα σε ανδροκρατούμενους χώρους, κάτι δηλαδή που διαιώνει και το φόβο της απόρριψης. Προστατευτικές ασπίδες λοιπόν οι γυναίκες εκεί το πρόβλημά της αλλά έξω από το χώρο αυτό εξακολουθεί την ίδια συμπεριφορά, χωρίς να την ξεπερνά. Κάπου δηλαδή μετά την συνάντηση, νιώσαμε να διαχωρίζεται η θέση μας από τις δικές τους αντιλήψεις και η έστω μικρή αίσθηση νομίζαμε πως αγωνιούσαν για κάποια πράγματα, εξατιμώθηκε μάλλον. Την θέση της πήρε η οργή γι' αυτές που θέλουν να καπηλεύονται τη λέξη "φεμινιστικό κίνημα" και μετέτρεψαν έναν άλλοτε δυναμικό και αγωνιατικό χώρο όπως αυτολύπησης, αδρανοποίησης και απολιτικοποίησης. Δηλαδή τι κίνημα;

Θεωρούμε τον αγώνα μας για την απελευθέρωση του ανθρώπου καθήκον του καθένα, εφ' όσον μας επιβάλλει όλους μας ως προς την εκπληρωσή μας σαν ολοκληρωμένα ανθρώπινα όντα. Δεν θεωρούμε ανδρική εχθρότητα, αλλά τις κοινωνικές δομές που κάνουν επικτή την κυριαρχία του ενός φύλλου κάνοντάς άλλο και διαστρεβλώνουν την προσωπικότητα των ατόμων κάνοντάς τα να αποδέχονται στάσεις και ρόλους που αντιπροτείνονται και βαθύτερα και βασικότερες τους.

Όταν κάτω από τη σημαία της διαταξικότητας ενώνονται γυναίκες διαφόρων κοινωνικών στρωμάτων και πεποιθήσεων με μόνη κοινή μοίρα την καταπίεση από τους άντρες, ποιοί κοινού στόχοι και δρόμοι μπορούν να τρεθούν;

Τι κοινό έχει με μας μια βολεμένη αστή, που εκτός του ότι μπορεί να αντιμετωπίσει τα προβλήματά της με μεγαλύτερη ευχέρεια, θα υπερασπίσει λυσσαλέα τα συμφέροντά της σε κάποια περίοδο κοινωνικής συγκρούσης και θα βρεθεί στο απέναντι στρατόπεδο.

Ή μήπως δεν θα βοηθήσει σε μια τέτοια περίπτωση τον άντρα, που μέχρι τώρα την καταπίεζε, για να κρατήσουν και οι δύο τα προνόμια τους; Με την ίδια λογική ως εντάξουμε μέσα στο κίνημα και τις μπαταίνες, που τις καταπιέζει ο άντρας τους στο σπίτι, οι ίδιες όμως βρίσκονται μέσα στον ανδροκρατούμενο αστυνομικό χώρο, ως πάροιν και αυτές λοιπόν τους ανώτερους βαθμούς, ως μπαίνουν και στα ΜΑΤ για να μας κυνηγάνε στις διαδηλώσεις!!!

Κάπου είσατε πιο επικίνδυνες από τις διαφορές ΕΓΕ, ΟΓΕ, ΚΔΓ. Γι' αυτές στο κάτω-κάτω ξέρουμε το παιχνίδι τους -δεν το κρύβουν άλλωστε- ξέρουμε πως πίσω τους υπάρχει κάποιο κόμμα που περνάει γραμμές και στρατολογεί ψηφοφόρους και πως τα γυναικεία συμφέροντα, αν κάπως προωθήθηκαν, και απασχόλησαν, αυτό γινόταν μέσα στην αστική λογική και τα δεσμεύνα κοινωνικά πλαίσια. Εσείς όμως δηλώσατε "αυτόνομες" και πίσω απ' αυτή την ταμπέλα συγκαλυμμένα πιά παίζεται το ίδιο παιχνίδι. Γιατί με την μέχρι τώρα πρακτική σας μόνο τις σημερινές κοινωνικές δομές των αστών δεν ζητάτε να καταρρίψετε. Μάλλον το βόλεμά σας μέσα σ' αυτές επιδιώκετε.

Όμως οι γυναίκες είναι κάτι παραπάνω από αντικείμενο εκμετάλλευσης και βρίσκονται παραπάνω από τις καταστάσεις που τις καθορίζουν.

Σαν επαναστατικά υποκείμενα πρέπει να ξεπεράσουν αυτό ακριβώς το στάδιο του καταπιεσμένου και να δημιουργήσουν νέα πρότυπα ζωής και αξιών. Το επαναστατικό τους δυναμικό πρέπει να τις ωθεί να δώσουν λύσεις τόσο σε ατομικό επίπεδο όσο και σε κοινωνικό, δημιουργώντας καταστάσεις, σχέσεις και οργανωτικά σχήματα, στα οποία θα ευπαύχονταν τα σπέρματα μιας μελλοντικής κοινωνίας.

Ο φεμινισμός υπήρξε πάντοτε για μας ως αναρχοφεμινισμός και σαν τέτοιος ένα πολύ αναστρέπτικό πρόγραμμα που περιλαμβάνει την προσβολή όλων των κοινωνικών ταμπού.

Η ανθρώπινη προσωπικότητα έχει μικτή σύνθεση. Και η γυναίκα και ο άντρας έχουν θηλυκά και αρσενικά στοιχεία. Βασική διαφορά τους το φύλο. Ο πολιτισμός μας μέσα από την κοινωνική διάρθρωση είναι που επιβάλλει έναν απόλυτα προσδιορισμένο ρόλο στον καθένα μας. Ο άντρας δίνει έμφαση στα ανδρικά δυναμικά χαρακτηριστικά του, θεωρώντας αδυναμία κάθε θηλυκή εκφρασή του. Ενώ στην γυναίκα αναπτύσσονται μόνο τα θηλυκά χαρακτηριστικά (της στοργής, της αφοσίωσης, της μητρότητας κ.λ.π.) στήριξης και ανάπτυξης της αντροκρατικής κυριαρχίας. Βαθύτερα και από την κοινωνική εκμετάλλευση πρέπει να συνειδητοποιήσουμε την ψυχική εκμετάλλευση που μας επιβάλλεται. Για παράδειγμα οποιαδήποτε "προσθετική" νομοθεσία δεν μπορεί να κάνει τίποτα για ν' αλλάξει την στάση της καταπιεσμένης κοινωνικής συνείδησης που αρχίζει να διαπαιδαγωγείται από την γέννησή μας.

Η σεξουαλική μας καταπίεση ξεκινάει από τις εξουσιαστικές υπαγορεύσεις της πατριαρχικής οικογένειας -τον κύριο θεσμό- μέσω του οποίου το κράτος και η κοινωνία διατηρούν τις δομές ισχύος που είναι απαραίτητες για την επιβίωσή τους.

Η πατριαρχική οικογένεια είναι αυτή που μας διδάσκει τον συγκεκριμένο σεξουαλικό ρόλο μας, την παθητικότητα, τη νοικοκυροσύνη, την καλή σύζυγο και μητέρα, μορφωμένη ή αμόρφωτη, εργαζόμενη ή μη, με ψήφο και δικαιώματα ή χωρίς ανάλογα με τις κοινωνικές ανάγκες

και την τεχνικοπολιτική ανάπτυξη αλλά πάντα σε μιά υποδεέστερη κοινωνική θέση.

Μέσα από τους δοσμένους ρόλους της γυναίκας σε σύζυγο και μητέρα κύριος στόχος είναι η στήριξη της νόμιμης και καθιγιασμένης αστικής πατριαρχικής οικογένειας, αφού αυτή αποτελεί την οικονομική βάση του καπιταλισμού. Η κάθε απομονωμένη οικογένεια έχει δικό της σπίτι, αυτοκίνητο, ψυγείο, μίξερ, τηλεόραση και συμβάλλει έτσι στην κατανάλωση των πλεοναζόντων εμπορευμάτων.

Μέσα σε μια τέτοια λογική η έννοια της ιδιοκτησίας γενικεύεται. Μαθαίνουμε ν' αποδεχόμαστε το σεξουαλικό καταμερισμό εργασίας (νοικοκυρά).

Μέσα σ' αυτή την οικογένεια οι γυναίκες είναι σεξουαλική ιδιοκτησία των ανδρών μέχρι το σημείο της σωματικής βίας και του ψυχολογικού και πνευματικού βιασμού. Με δομημένη την οικονομική και συναισθηματική εξάρτηση και αδυναμία αποκλείεται η αμφισβήτηση.

Χτυπώντας όμως τον καπιταλισμό δεν ξεριζώνουμε και την πατριαρχία. Ο νόμος του πατέρα εμφανίζεται ακόμη και στις προκαπιταλιστικές καθώς και στις σοσιαλιστικές κοινωνίες, γι' αυτό πιστεύουμε πως η δύναμη του πατέρα και ο θεσμός της οικογένειας δεν έχουν ακόμα υποστεί αρκετή κριτική και αμφισβήτηση.

Αυτή η σεξουαλική οικονομική και πολιτική υποδούλωση που βιώνουμε κάθε στιγμή χαρακτηρίζεται από μία κοινή αρχή: την εξουσία. Το γεγονός ότι πίσω από την πατριαρχία, το κεφάλαιο, το κράτος, βρίσκεται η αρχή της εξουσίας, μας οδηγεί στο συμπέρασμα πως η σεξουαλική-κοινωνική επανάσταση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί, εφ' όσον θα υπάρχει η εξουσία σε οποιαδήποτε μορφή. Και για μας η εξουσία δεν μπορεί να καταστραφεί από κανένα κίνημα που κι αυτό βρίσκεται στην εξουσία. Ότι δηλαδή η πατριαρχική, καπιταλιστική, και κρατική εξουσία δεν μπορεί ποτέ να αναστραφεί από οργανώσεις που κι αυτές είναι ιεραρχικές και εξουσιαστικές.

Επειδή όμως δεν μπορούμε να περιμένουμε την παγκόσμια επανάσταση και ανατροπή της κοινωνικής τάξης και επειδή πρέπει να ζήσουμε πραγματώνοντας όσο μπορούμε τα ιδανικά μας, γι' αυτό για μας φεμινισμός σημαίνει να βρίσκουμε νέους τρόπους αντιμετώπισης των παροδοσιακών καταστάσεων μέσα σ' όλες τις εκφάνσεις της ζωής μας. Αντί να "θεραπεύουμε" και να καλλιεργούμε την προσωπική μηδαμινότητα της κάθε μιάς μέσα στη γυναικεία ομάδα, καλύτερα να παροτρύνουμε τους εαυτούς μας πρώτα κι ύστερα τις άλλες σε αυτενέργεια και απάντησή της καθημερινής ζωής μας.

Δεν είναι δυνατόν πια να συνεχίσουν οι γυναικείες ομάδες να γίνονται όργανα του αντίθετου-άρχοντος φύλου στοχεύοντας στην εξίσωση και τα ίσα δικαιώματα στο συγκεκριμένο ανδροκρατούμενο σύστημα. Χειραφέτηση σημαίνει για μιά γυναίκα να αποκτήσει τα ίδια δικαιώματα με τον άντρα της, όπως για ένα παιδί με τον πατέρα του. Δεν κατακρίνουμε ένα σύστημα μόνο και μόνο γιατί δεν είμαστε στην εξουσία. Και ένα γυναικείο κίνημα δεν πρέπει να μιμείται ή να διεκδικεί ίση συμμετοχή στην εξουσία αλλά να καταστρέφει όλα τα χνόρια της ανδροκρατούμενης κρατικής δομής και του ίδιου του κράτους με όλο το μηχανισμό του- την καταπιεστική νομοθεσία που επεμβαίνει στην ιδιωτική ζωή του καθένα, και καθορίζει το κοινωνικά αποδεκτό πρότυπο.

Όταν εμείς μιλάμε για κατάργηση της εξουσίας εννοούμε την απελευθέρωση από όλους τους θεσμούς, κι όλους τους τρόπους με τους οποίους οι άνθρωποι καταπιέζουν ο ένας τον άλλον.

ΜΟΔΑ ΕΙΝΑΙ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ,

Το περιοδικό που σύμφωνα με τα αστικά κριτήρια έκδοσης είναι αυτή τη στιγμή πρώτο στη χώρα μας, είναι αναμφισβήτητο ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ του συγκροτήματος Λαμπράκη. Και όταν λέμε αστικά κριτήρια δεν εννοούμε μόνο από πλευράς πωλημάτων, αλλά και από πλευράς στήριξης των καταλιστικών σχέσεων εξουσίας, γνωστοί όντος του γενικότερου ρόλου του αστικού τύπου (εφημερίδες και περιοδικά) στην κοινο-

Μόνο με τον Ταχυδρόμο είστε μέσα στα πράγματα, λέει το διαφημιστικό σλόγκαν, και τελικά οι χιλιάδες αναγνώστες του (που σημειωτέον σύμφωνα με στοιχεία του περιοδικού που το ίδιο παρουσιάζει με πολύ καμάρι ανήκει στην μορφωμένη υψηλή εισοδηματική τάξη στο μεγαλύτερο της ποσοστό) φαίνεται να το έχουν πιστέψει απόλυτα.

Χρησιμοποιεί και τους κώδικες της γλώσσας για τον ίδιο σκοπό. Φτάνει δε να γράψει στον επίλογο πως "Υπάρχει πιο σωστή μόδα; Είναι η τελευταία που ακυρώνει τις προηγούμενες; Η πιο μόνιμη; Αυτή που δεν μπορείς να κατατάξεις; Ποιά είναι η καλύτερη; Εδώ δεν υπάρχει απάντηση. Το προσωπικό σας στυλ θα σας βοηθήσει".

Καμιά σχέση λοιπόν της μόδας με την κοινωνική πραγματικότητα, καμιά σχέση με τα κοινωνικά κινήματα των νέων που ακολουθούν κάποια "μόδα" (αφού για τον αρθρογράφο η κριτική των νέων στην καταστημένη μόδα ντυσίματος της αστικής κοινωνίας, ήταν απλά μια άλλη "μόδα"), όλα στο κάτω-κάτω της γραφής είναι ζήτημα προσωπικού στυλ.

Το γεγονός ότι όχι μόνο οι νέοι, αλλά γενικότερα οι άνθρωποι αυτής της κοινωνίας, αναζητούν κάποια ταυτότητα που τους κάνει ευρύτερα αποδεκτούς (ταυτότητα που η ίδια κοινωνία αρνείται να τους δώσει) αποκρύπτεται, και έντεχνα όλα ανάγονται στην διαφοροποίηση του προσωπικού στυλ που βέβαια δεν εξετάζεται πως διαμορφώνεται. Η μόδα είναι βέβαια ένας ακόμα τρόπος άντλησης κέρδους για τους καπιταλιστές, αλλά πιο ουσιαστικά είναι ένας κώδικας αναγνώρισης, μια προσπάθεια αποδοχής κάποιου από τον κοινωνικό σχηματισμό που τον ενδιαφέρει (και που αυτή την δυνατότητα κατοχυρώνει ο καπιταλισμός).

Παρατέρα δεν δίνεται καμία εξήγηση για το τι σημαίνουν τελικά και αυτοί καθεαυτοί οι διαχωρισμοί στην εμφάνιση των νέων. Δηλαδή, γιατί πχ κάποιοι νέοι διαλέγουν να είναι πάνκ και κάποιοι διαλέγουν να είναι κυρικαίοι είναι νιού γουέϊβ. Οι κάποιες αντιθέσεις, οι κοινωνικοί ή μη προσκατολιτικές αξίες, είναι και εδώ κάποια μόδα που θα περάσει. Το ότι το παιδί της "καλής και εύπορης" οικογένειας που ζει στα βόρεια προάστια της Αθήνας γίνεται πιο εύκολα κυρικιές παρά Χεβί-Περιστέρι γίνεται πιο εύκολα Χεβίμεταλάς παρά διανοούμενος της αριστεράς, είναι απλά θέμα γούστου και όχι θέμα κοινωνικής προέλευσης.

Αλλά θα πρέπει να περάσουμε και στα σκίτσα με τα ανάλογα χαρακτηριστικά για να έχουμε την συνολική εικόνα του ρεπορτάζ. Σε όλο το κείμενο, αλλά και στα 9 από τα 10 σκίτσα, για τον αρθρογράφο οι κοπέλες δεν αποτελούν το μισό και παραπάνω τμήμα της νεολαίας, δεν ακολουθούν κάποια μόδα στην εμφάνιση, στην μουσική, στα στέκια, αλλά δεν υπαλβαίνονται κανείς την ποιότητα του ρεπορτάζ, αλλά ασ πάμε παρακάτω.

Εδώ λοιπόν λειτουργεί για μια ακόμη φορά η λογική της καρτελοποίησης των ατόμων βάσει ωρισμένων χαρακτηριστικών που τυχαίνει να εμφανίζονται. Έτσι παρότι ο ίδιος ο Γεωργιές γράφει πως "Να τα διαβάσετε όλα τα προηγούμενα

Εξηγώντας λίγο περισσότερο το δεύτερο χαρακτηριστικό πρέπει να πούμε ότι στον Ταχυδρόμο συγκεντρώνονται όλα εκείνα τα στοιχεία που κάνουν ένα περιοδικό λειτουργικό για την μετάδοση της κυρίαρχης ιδεολογίας. Πρώτα απ' όλα άψογη εμφάνιση, με πολύ χρώμα και γυαλιστερό ως επί το πλείον στον χαρτί. Εξώφυλλο είτε με κάποιο πρόσωπο της επικαιρότητας (κύρια απ' τον χώρο του κινηματογράφου, του θεάτρου, ή της μουσικής).

Πολιτικές αναλύσεις νεφελώδεις, της λογικής να είμαστε μέσα σ' όλα και να διαβαζόμαστε αν είναι δυνατόν απ' όλους προωθώντας το προοδευτικό χρονής φιλελεύθερης αστικής δημοκρατίας). Άφθονες φωτογραφίες που συχνά αποτελούν φωτογραφικό αφιέρωμα σε κάποια ιστορική περίοδο (πχ ο εμφύλιος 46-49) με ανώδυνες λεζάντες και χωρίς καθόλου κεί-

Η κοσμική στήλη του περιοδικού με τον διάσημο πα 'Ιακχο (και εδώ και λίγο καιρό την κόρη του Μανίτα) είναι η πιο πετυχημένη απ' όλες τις ανάλογες, και μάλιστα μπορούμε να πούμε ότι είναι και η πρώτη δικιά του Ταχυδρόμο, όχι άδικα μάλιστα. Η άλλη μεγάλη επιτυχία του περιοδικού είναι η στήλη IN και OUT που λίγο-πολύ δίνει συνταγές στους νεοέλληνο-νικές εξορμήσεις τους (κύρια βέβαια στο καμάκι).

Ρεπορτάζ μόδας, πρόσωπα της παγκόσμιας επικαιρότητας (ταυτόχρονη παρουσία πολιτικών, πορνοστάρ, αθλητών), συννόδυνες του τύπου πόσα παιδιά έχετε, ποιο ηλεκτρονικό παιχνίδι σας αρέσει), κριτική κινηματογραφικών ταινιών με αριθμόδες με τον παντού ευρισκόμενο Γιάννη Ιωάννου, αθλητικό

Μεγάλο μέρος της ύλης του περιοδικού πιάνουν οι διαφημίσεις κατ'εξοχήν καταναλωτικών ειδών υψηλού γούστου και τιμής, και επίσης υπάρχει η πολύ πετυχημένη στήλη "Ιδέες για να ζούμε πιο ωραία" όπου πραγματικά γνωρίζουμε την αποθέωση του καταναλωτισμού μέσα από περιέργα ψαλίδια, πολύχρωμα ρολόγια, "τριδιάστατα" έπιπλα (αλλά και μοντέρνα), άνετα παπούτσια, και ότι βάζει (ή δεν βάζει) ο νους σας. (Δεν θύνησες των καταστημάτων που μας βοηθούν να ζούμε πιο ω-

ΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ: Κοινωνιολογική ανάλυση και χιουμοριστική διάθεση:

Ο τίτλος του ρεπορτάζ ήταν "Μόδα είναι θα περάσει", το κείμενο γράφτηκε από τον Φώτη Γεωργιέ και η εικονογραφηση έγινε από τον γνωστό στους φίλους των κόμικς Βαγγέλη Πεφίλου. Μπορούμε μάλιστα να το χωρίσουμε σε δυο μέρη: αυτό που κεντρικά αναφέρεται ο Γεωργιέτα βασικά χαρακτηριστικά των διαφόρων μορφών εμφάνισης της νεολαίας (με κάποια ιστορική αναφορά και σε φαινόμενα όπως οι χίπις, πάνκς κλπ), από χαραχτηριστικά σκίτσα του Περρή, όπου παραπλεύρως γίνεται το λεγόμενο focus δηλαδή αναφέρονται ο χώρος που συχνάζουν τα αντίστοιχα άτομα, η εμφάνιση, η αγαπημένη μουσική, τα φίλμς που εκφράσεις κλπ.

Ξεκινώντας λοιπόν από το κείμενο βλέπουμε αμέσως το χαρακτηριστικό που διακρίνει και γενικότερα τον Ταχυδρόμο σαν έντυπο. Δηλαδή παρότι υπάρχει μια αξιολογική παρουσίαση του αντικείμενου, μια σωστή ανίχνευση των κοινωνικών μορφών που εμφανίζουν οι νέοι, μια αρκετά ανεκτή αναφορά στην ιστορία ωρισμένων κινήματων, δεν γίνεται καμιά προσπάθεια ανίχνευσης των φαινομένων, μια προσπάθεια δηλαδή που θα αναζητή τις αιτίες που κάποια άτομα, ή κάποιες κοινωνικές ομάδες εμφανίζονται όπως εμφανίζονται.

Όλη η ιστορία ανάγεται στη μόδα, που σύμφωνα με τον αρθρογράφο "οι μόδες είναι οι στρατηγικές που χρησιμοποιεί η νεολαία για να ξεχωρίζει από τους μεγαλύτερους" ή οι "μόδες για την νεολαία είναι οι ενδυματολογικοί κώδικες που χρησιμοποιεί, για να αναγνωρίζεται και να ξεχωρίζει (όπως

τα ήδη σχηματικά με αρκετή δόση χιούμορ. Αλλιώς ετικέτες θα βάλουμε. Και η καρτελοποίηση δεν ήταν ο σκοπός του άρθρου" ο ίδιος με όλο το ρεπορτάζ του, δεν κάνει και τίποτα άλλο! Μα σαν σωστός επαγγελματίας που είναι, ξέρει πως οι αναγνώστες του τελικά θα δώσουν λίγη σημασία στο τι γράφει στον επίλογο, αλλά αυτό που θα τους μείνει είναι τα σκίτσα με τα ανάλογα χαρακτηριστικά, όπου θα εντάξουν τους εαυτούς τους.

Η έλλειψη ταυτότητας που αναφερθήκαμε και πιο πάνω εδώ δεν υπάρχει πια, αφού ο καθένας μπορεί να βρει αυτά που του ταίριαζουν περισσότερο (ανάλογα δηλ. με το ντύσιμο, τα γούστα στην μουσική, στα βιβλία, τον κινηματογράφο κλπ) και να λύσει το πρόβλημά του. Τώρα πια δεν υπάρχουν ip και out, όλοι λίγο-πολύ στην κατηγορία τους είναι in.

Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ: Ούτε είναι μόδα ούτε θα περάσει.

Για τον Γεωργιέ λοιπόν, και για τον αστικό τύπο γενικότερα (του οποίου ο Γεωργιέ είναι απλά ένα όνομα, μια υπογραφή κεκμενών), οι νέοι σε τελική ανάλυση είναι όλοι ίδιοι, και ο μόδα που περάσει.

Ο κυρικιές που συχνάζει στο Έβερεστ αποδεχόμενος τους μύθους και τις αξίες της καπιταλιστικής κοινωνίας είναι ο ίδιος και αντιδρά απέναντι στο πανεπιστήμιο, στην οικογένεια, στην εργασία. Η μόνη τους διαφορά είναι στα ρούχα, στη μουσική, αλλάζουν πιθανά και οι εμφανίσεις με αποτέλεσμα ο κυρικιές να γίνει πάνκ, και ο πάνκ να γίνει συνδικαλιστής ηγέτης!!!

Το καπιταλιστικό σύστημα έτσι θέλει να λειτουργούν οι νέοι: ανάλογα με την μόδα που το ίδιο επιβάλλει μέσα απ' τους μηχανισμούς του, ανάλογα με την ταυτότητα που το ίδιο δίνει στους προλετάρσιους μέσω της κυρίαρχης αστικής ιδεολογίας. Παλεύουν ενάντια στην καθημερινή αλλοτρίωση, ενάντια στους ρόλους που το σύστημα θέλει να τους δώσει χωρίς καν να τους ρωτήσει. Οι τύποι σαν τον Γεωργιέ και τα αφεντάκια του δεν θα χρειαστεί να αναμένουν πολλή ώρα στο ακουστικό τους: Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΔΕΝ ΘΑ ΑΡΓΗΣΕΙ ΝΑ ΡΘΕΙ!!

Γ. ΘΑΛΑΣΣΗΣ

12 Η ΕΛΛΗΝΙΔΑ ΤΩΝ ΑΦΗΝΤΙΚΩΝ

Αναφορά για τη «δίκη των έξι» του Βελιγραδίου

20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ: Σ'ένα διαμέρισμα στο Βελιγράδι 28 άτομα συνελήφθησαν και ανακρίθηκαν, μετά από έφοδο της αστυνομίας. Αφέθηκαν σύνομα ελεύθερα, αλλά εν συνεχεία ορισμένα υποβάλλονταν συχνά σε ανάκριση.

30 ΑΠΡΙΛΙΟΥ: Ένα απ'αυτά τα άτομα, τον Ράντομιρ Ράντοβιτς, τεχνικό στην επιχείρηση "Hidrotehnik", τον συνέλαβαν 2 φορές. Για τελευταία φορά τον άφησαν στις 23 Απριλίου. Η θεία του που έμενε μαζί του, βλέποντας ότι δεν γύρναγε σπίτι, άρχισε να τον ψάχνει στις φυλακές και τα νοσοκομεία. Τελικά βρέθηκε νεκρός κοντά σε μια βίλλα, κοντά στο χωριό *Obrenovac*. Το θέμα καλύφθηκε σαν αυτοκτονία. Οι φίλοι του Ράντοβιτς και ο δικηγόρος του Κνέζεβιτς μιλούν για "βίαιο θάνατο". Ένα ανοικτό γράμμα με 19 υπογραφές στάλθηκε τότε στον Στέιν Ντόλανκ, υπουργό εσωτερικών από τις 6 Μαΐου, όπου τίθενται οι εξής ερωτήσεις:

- Είναι αλήθεια πως οι εκπρόσωποι της υπηρεσίας της κρατικής ασφάλειας συλλαμβάνουν και κρατούν σε περιορισμό "ύποπτα" πολιτικά άτομα χωρίς να έχουν δικαστική απόφαση;
- Είναι αλήθεια πως οι έρευνες στα σπίτια των υπό κράτηση ατόμων γίνονται χωρίς τα απαραίτητα χαρτιά του πρωτοδικείου;
- Είναι αλήθεια πως οι συλλήψεις γίνονται πολλές φορές για "πληροφοριακούς" λόγους επιβάλλοντας έτσι σε ορισμένους στέρηση της ελευθερίας τους χωρίς καμιά επίσημη διαταγή ή απόφαση οποιουδήποτε δικαστηρίου;
- Είναι αλήθεια πως οι υπάλληλοι της ασφάλειας χρησιμοποιούν μεθόδους ψυχολογικής πίεσης ή σωματικής βίας σαν μέσο, για να αποσπάσουν ομολογίες απ'τους φυλακισμένους;

Εν συνεχεία οι γράφοντες προσθέτουν:

"Σκεφτόμαστε ότι ως υπουργός εσωτερικών, είστε πολιτικά υπεύθυνος για το σύνολο των πράξεών της υπηρεσίας ασφάλειας και συνεπώς έχετε το δικαίωμα να διαλέξετε μεταξύ των παρακάτω:

- Ή να κατευθύνετε την έρευνα για τον θάνατο του Ράντοβιτς ως το τέλος και να οδηγήσετε τους ενόχους στα δικαστήρια.
  - Ή να επιμνησθείτε εξ'ολοκλήρου τις πολιτικές ευθύνες των εγκληματιών των υπαλλήλων σας.
- Εάν διαλέξετε το δεύτερο, δεν σας μένει παρά να υποβάλλεται την παραίτησή σας όχι μόνο σαν υπουργός εσωτερικών αλλά και σαν μέλος του ανώτατου συμβουλίου της Ομοσπονδιακής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας, γιατί όπως καταλαβαίνετε κάποιος που έχει βεβαρηνμένη συνείδηση μετά το θάνατο ενός νέου ανθρώπου δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να συνεχίσει να είναι μέλος του ανωτάτου συμβουλίου της χώρας.

15 ΜΑΙΟΥ: Ο Βολισλάβ Σεσέλιτς, βοηθός πανεπιστημίου στις πολιτικές επιστήμες, φυλακίζεται στο Σεράγεβο και αρνείται να υπερασπιστεί τον εαυτό του ενάντια στις κατηγορίες που του αποδίδουν και που ο ίδιος αγνοεί. Έτσι αρχίζει απεργία πείνας.

23 ΜΑΙΟΥ: Ο Παβλούσκο Ιμπίροβιτς (ένος από τους 28), ο Βλαντιμίρ Μιγιάνοβιτς και ο Μίλαν Νικόλιτς πάστηκαν στο Βελιγράδι. Έλαβαν ενεργό μέρος στις διαμαρτυρίες για τις υποθέσεις των Ράντοβιτς και Σεσέλιτς και καταδικάστηκαν. Ο Μιγιάνοβιτς τον Μάη του 1968 ήταν ένας από τους βασικούς εμπνευστές των φοιτητών, οι Ιμπίροβιτς και Νικόλιτς είχαν διαμαρτυρηθεί για τον στρατιωτικό νόμο στην Πολωνία τον Δεκέμβριο του 1981. Κάνουν απεργία πείνας κατά τη φυλάκισή τους που την θεωρούν παράνομη.

9 ΙΟΥΛΙΟΥ: Ο Σεσέλιτς κατηγορείται ότι "κινούμενος με αναρχο-απελευθερωτικές και εθνικιστικές θέσεις, θέλει να ενώσει αυτούς που ασπάζονται τις ιδέες του και να τους κινητοποιήσει ενάντια στη δύναμη της εργατικής τάξης. Η κατάσταση αυτή κράτησε από το 1982 μέχρι το Μάη του 1984", και τον οδήγησε σε 8 χρόνια φυλάκισης.

Οι κατηγορίες που του αποδόθηκαν είναι:

- Η συγγραφή κειμένου τον Σεπτέμβριο του 1983, μη δημοσιευμένου, όπου θέτει υπό συζήτηση την υπευθυνότητα της Κομμουνιστικής Γιουγκοσλαβικής Ένωσης στην ύπαρξη κοινωνικής κρίσης, και υπό αμφισβήτηση την ύπαρξη της μουσουλμανικής εθνικότητας.
- Ομιλίες σύμφωνα με αναφορές μαρτύρων, από συζητήσεις που έκανε σε ένα τρένο και στο πανεπιστήμιο.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Έξι άτομα θα περάσουν πολύ σύντομα από δίκη στο Βελιγράδι:

- Ο Τζόρνταν Γιοβάνοβιτς (γεννήθηκε το 1961, φοιτητής φιλοσοφίας).
- Ο Μιοντραγκ Μίλιτς (γεννήθηκε το 1929, χωρίς δουλειά).
- Ο Ντράγκομιρ Όλουγιτς (γεννήθηκε το 1949, διπλωματούχος πολιτικών επιστημών, υπάλληλος στο Ράδιο-Βελιγράδι). (Κυνηγήθηκαν και οι τρεις στις 20 Απριλίου στην τότε επιχείρηση της αστυνομίας και αργότερα κατηγορήθηκαν).
- Ο Παβλούσκο Ιμπίροβιτς (γεννήθηκε το 1948, μεταφραστής).
- Ο Βλαντιμίρ Μιγιάνοβιτς (γεννήθηκε το 1946, σαν φοιτητής της φιλοσοφίας αρνήθηκε να περάσει τις διπλωματικές του εξετάσεις γιατί οι καθηγητές του έχασαν τις θέσεις τους και έμειναν χωρίς σταθερή δουλειά).
- Ο Μίλαν Νικόλιτς (γεννήθηκε το 1947, κοινωνιολόγος υπάλληλος του Ινστιτούτου Αγροτικής Οικονομίας). (Συνελήφθησαν στις 23 Μαΐου και έκαναν απεργία πείνας καθ'όλη τη διάρκεια της προφυλάκισής τους).

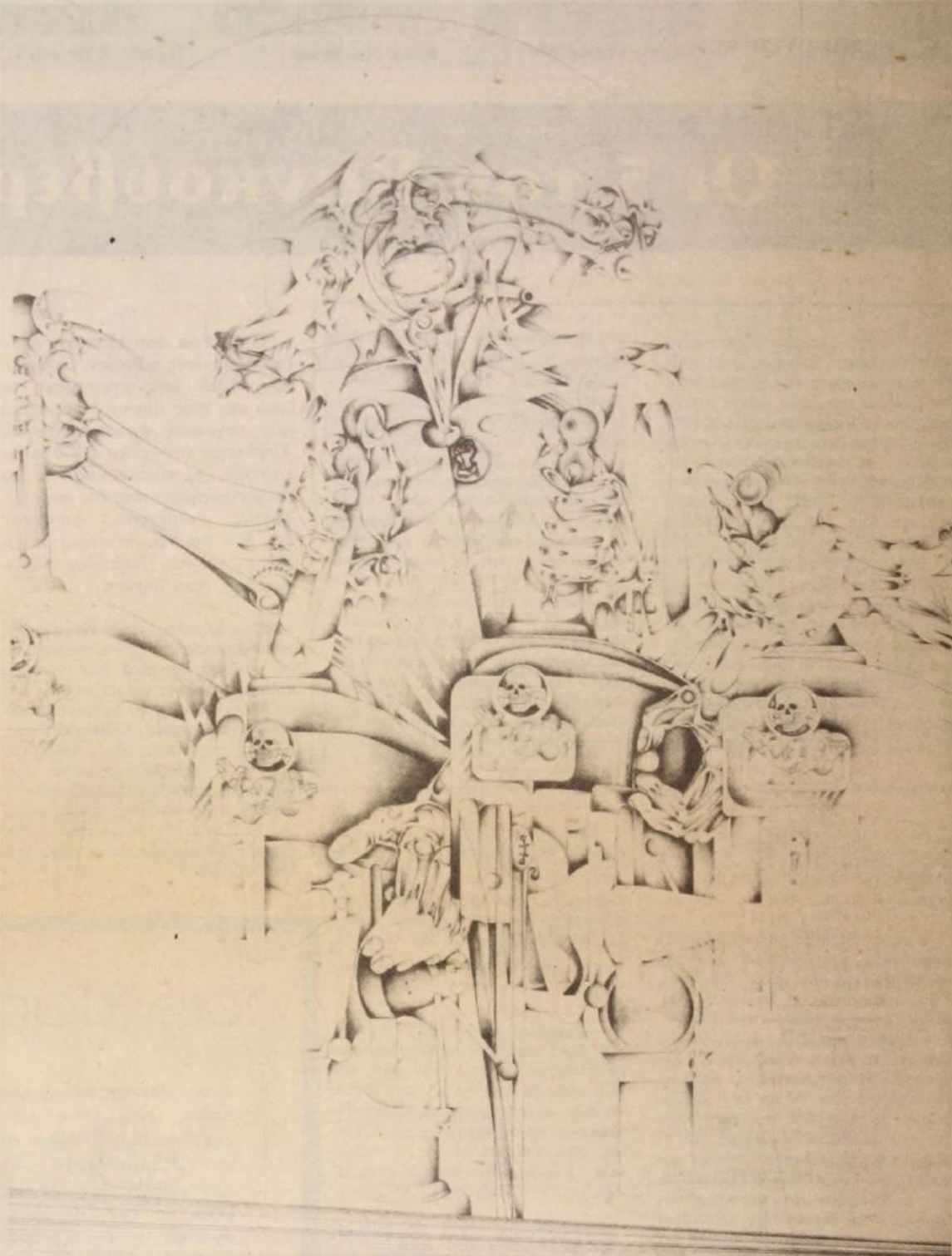
Παρουσιάζουμε στη συνέχεια δυο ντοκουμέντα:

1. Περιληπτικό αντίγραφο της κατηγορίας.
2. Ανοιχτή επιστολή απευθυνόμενη από τον Βλαντιμίρ Μιγιάνοβιτς στον Πρόεδρο του R'S'F'Y'

1. Περιληπτικό αντίγραφο της κατηγορίας (κατατεθειμένο από τον Εισαγγελέα στο δικαστήριο της 6-8-1984).

Οι κατηγορούμενοι, από το 1977 ως τον Απρίλη του 1984, είχαν στο Βελιγράδι επαφές μεταξύ τους με θέσεις αντεπαναστατικές, με σκοπό να δημιουργήσουν, να πλατεινούν και να ενδυναμώσουν ένα γκρούπ προοριζόμενο να προκαλέσει αντισυνταγματικές αλλαγές στο πολιτικοοικονομικό σύστημα. Μ'αυτό το σκοπό, οργάνωσαν μια σειρά συγκεντρώσεων σε διάφορα σπίτια. Κι άλλα άτομα παραβρέθηκαν (καλεσμένοι τους), και μπροστά σ'όλο τον κόσμο διάβασαν κείμενα, τα μοίρασαν σε έντυπα και ακολούθησαν προφορικές ανταλλαγές απόψεων, κατηγορηματικές για τις ιδέες τις βάσεις του απελευθερωτικού εθνικού κινήματος, τα κερδισμένα απ'το Σύνταγμα και το άτομο του Προέδρου Τίτο.

Η πρώτη συγκέντρωση έγινε το 1977 στο διαμέρισμα του Μιγιάνοβιτς με δική του πρωτοβουλία. Εκεί εξήγησε τους λόγους που έκαναν υποχρεωτικές αυτές τις συγκεντρώσεις και την ανάγκη δημιουργίας ενός πυρήνα που θα γινόταν η εργατική ομάδα του γκρούπ. Αυτή η ομάδα οργάνωσε συγκεντρώσεις κάθε δεύτερη Παρασκευή του μήνα, διαλέγοντας αυτούς που θα συμμετείχαν.

Έπαιρνε ενεργό μέρος στις συζητήσεις βεβαιώνοντας την ιδεολογική κατεύθυνσή τους. (Ακολουθούν τα παραδείγματα των κειμένων που διαβάστηκαν απ'τους κατηγορούμενους στις 24 υπογραμμένες συγκεντρώσεις με πλήρη αναφορά του τόπου όπου γίνανε).

Ήταν δηλαδή μια εγκληματική πράξη που εμπήπει στην παράγραφο 1.3.6. μέρος 1α, αναφερόμενη στην παράγραφο 1.1.4. του ποινικού κώδικα που αφορά το συναγερμό για τις εχθρικές προς το σύστημα πράξεις που η καταδίκη τους μπορεί να φτάσει από 1 μέχρι 15 χρόνια φυλάκιση.

Το δικαστήριο καλεί τους κατηγορούμενους και 26 μάρτυρες να παρουσιαστούν, προτείνει να διαβαστούν οι καταθέσεις 64 άλλων ατόμων και τα κείμενα μερικών κατηγορουμένων, να εξεταστούν τα ντοκουμέντα που αναφέρονται στις προηγούμενες απαλλαγές των κατηγορουμένων και τα ντοκουμέντα που συγκεντρώθηκαν κατά την ανάκριση. (Αυτά κατασχέθηκαν από το γραφείο του δικηγόρου Πόποβιτς.).

Η δράση σ'αυτές τις συγκεντρώσεις ήταν εξ'ολοκλήρου προετοιμασμένη. Οι παρευρισκόμενοι κλήθηκαν (αυθόρως 10 με 15) γιατί ενδιαφέρονταν και θεωρούνταν απαραίτητοι για την συζήτηση. Ο οικοδεσπότης έδινε το λόγο σ'ένα παρεμβάλλοντα αφού τον παρουσίαζε, και άνοιγε εν συνεχεία τη συζήτηση. Αρκετές φορές οι αναφορές υπογράφονταν και στέλλονταν στις πιο υψηλά ευρισκόμενες αρχές του κράτους και του κόμματος. Ο παράνομος

χαρακτήρας αυτών των συγκεντρώσεων επιβεβαιώθηκε απ'τη στάση ενός μάρτυρα που σταμάτησε να ηγείται όταν αντιλήφθηκε ότι αυτές ήταν παράνομες, κι απ'την ερώτηση ενός άλλου που ρωτώντας ποιός ήταν ο σκοπός αυτών των συγκεντρώσεων, πήρε την απάντηση πως ήταν χρήσιμες, γιατί τέτοιες συζητήσεις δεν μπορούν να γίνουν αλλού. Οι συμμετέχοντες προέρχονταν από όλα τα σημεία του ορίζοντα. Αυτές οι συγκεντρώσεις δεν είχαν επαγγελματικό χαρακτήρα αλλά υψηλά πολιτικοποιημένο, με περιεχόμενο αντιδραστικό.

Σύμφωνα με τους ειδικούς, οι κατηγορούμενοι κατά τη διάρκεια των δικαστικών διαδικασιών ήταν κότοχοι των διανοητικών τους μέσων. Τρεις πρώην καταδικασμένοι για αντιεξουσιαστική δράση ή για φραξιοισμό συνέχισαν τις πράξεις τους παρά τις προειδοποιήσεις της αστυνομίας. Δύο απ'αυτούς αρνήθηκαν να μιλήσουν και να απολογηθούν κατά τη διάρκεια της έρευνας. Ο Ν. Όλουγιτς υπερασπίστηκε τον εαυτό του λέγοντας ότι δεν πρόκειται για παράνομες αλλά για φιλικές συγκεντρώσεις, μερικές προετοιμασμένες, άλλες με δύο παρευρισκόμενους κι άλλες με δεκαπέντε. Είπε επίσης, πως αυτές οι συγκεντρώσεις γίνονται εδώ κι οχτώ χρόνια και πως κάθε ενδιαφερόμενος μπορούσε να παρευρεθεί. Είπε επίσης πως είχαν αποφασίσει να καλέσουν τον Μίλοβαν Ντγιλάς, όταν θέλησαν να πιάσουν εθνικά θέματα. Τέλος επιβεβαίωσε το γεγονός, πως έγραψε ένα θεωρητικό λιβέλλο με τον τίτλο "Απ' τον πλουραλισμό στον μονια-

μό" καθώς και τις κατηγορίες που του απέδωσαν. Κατά τον Τζ. Γιοβάνοβιτς, επρόκειτο για φιλικές συγκεντρώσεις. Σε μια απ'αυτές διάβασε μια συνέντευξη που είχε ήδη δη-

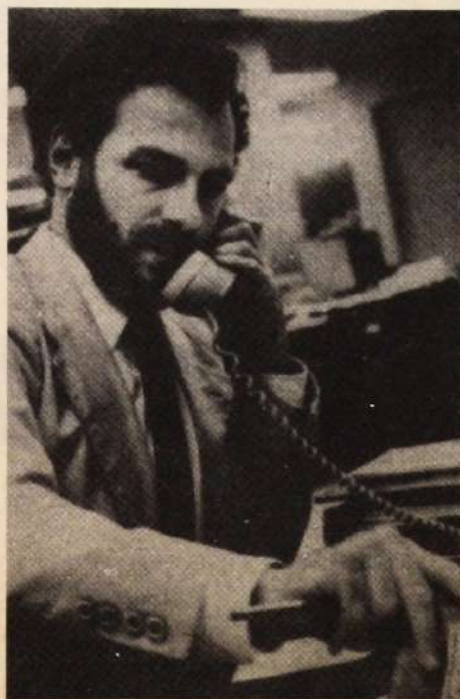
μοσιευτεί στο Student. Τέτοιες βραδυές δεν είναι, κατά τη γνώμη του, διαφορετικές από άλλες που γίνονται σ'άλλους χώρους. Ο Μ. Νικόλιτς ανακοίνωσε ότι πήγαινε σε ιδιόκτητα διαμερίσματα μόνο όταν ενδιαφερόταν. Ο τρόπος που ανακατέθηκε στη συζήτηση δεν ήταν διαφορετικός απ'αυτόν που 'χε στις δημόσιες συγκεντρώσεις. Ήταν ανοιχτές συγκεντρώσεις και κανονικά δεν γνώριζε τα δύο τρίτα των παρευρισκόμενων. Γνωρίζει, τελικά, σύμφωνα με έντυπα του κυκλώματος, ότι άλλες συγκεντρώσεις του ίδιου είδους γίνονται κι αλλού.

Τα επιχειρήματα της υπεράσπισης πρέπει να απορριφθούν γιατί υπάρχει απόκλιση στις καταθέσεις και γιατί οι αναφορές των μαρτύρων αποδεικνύουν πως δεν ήταν συγκεντρώσεις μεταξύ φίλων. Η πλειονότης δεν είχε κανένα φιλικό δεσμό, πολλοί δεν γνωρίζονταν καν έξω απ'αυτές τις συγκεντρώσεις. Οι καταθέσεις των κατηγορουμένων, σύμφωνα με τις οποίες αυτές οι συγκεντρώσεις ήταν τυχαίες τίθενται υπό αμφισβήτηση γιατί όλες αυτές οι ενέργειες ήταν πάντα προγραμματισμένες. Οι μαρτυρίες υποδεικνύουν πως αυτές οι συγκεντρώσεις ήταν παράνομες και πως μπορούσαν να παρεβρεθούν μονάχα άτομα που γνωρίζονταν. Αυτό επιβεβαιώνει πως οι κατηγορούμενοι

with a
business
card

Tο στούντιο 54, με όλη του την λάμψη σαν επιχρυσωμένος καθρέφτης, έχει ξεθωριάσει λίγο. Δεν ταυτίζεται πιά απόλυτα με τον χορό. Οι ντισκοτέκ έρχονται και φεύγουν, και παρότι το "στούντιο" παραμένει στην μόδα όσο μπορεί, ο καθένας ανταλαμβάνεται ότι οι αληθινοί βιπς (οι *Brookes*, οι *Warbols* και οι *Laurens* αυτής της πόλης) πίνουν το *Perrier* τους, κάπου αλλού. Αλλά παρόλα αυτά διατηρεί μια αναμφισβήτητη γοητεία.

Οι μπάρμεν, ο καθένας και ένας νεαρός Άδωνις, ακόμη μπαίνουν στην μέση και ιδρώνουν σερβίροντας τα ποτά. Η σκοτεινή γκριζα τουαλέττα των ανδρών καυχιέται για τον υπηρέτη που μοιάζει σαν να βγήκε από τα πλαίσια του «*Bride-shead Revisited*». Οι νεαρές γυναίκες στην γκαρνταρόμπα είναι όμορφες σαν μοντέλα, και είναι προνόμιο να διεκπεραιώνουν τα μάλλινα παλτά σου.

16

Ναι, είναι μακρύς ο δρόμος από τα πάρκα το 1968, σε ένα μεγάλο τσίναγμα σκόρπιων λογαριασμών από μετοχές στο πάτωμα, ή από την αποβολή από το γήπεδο του κολλέγιου, γιατί προέτρεπες αθώους νέους να επαναστατήσουν ενάντια στην καθεστηκία τάξη.

Αλλά για 8 δολάρια τις Τετάρτες το βράδυ, μπορείς να συνδυάσεις και τα δύο, ως ένα σημείο, και να προσεγγίσεις το "Σαλόνι δικτυακών επιχειρήσεων" του Τζέρυ Ρούμπιν. Ο Τζέρυ πήρε εκδίκηση και τώρα είναι έτοιμος να κάνει για τους μοναχικούς επαγγελματίες του Μανχάτταν, ότι κάποτε έκανε για τους αποξενωμένους φοιτητές της δεκαετίας του '60: να τους μεταδώσει την δική του άποψη για τα κοινά.

"Προσκαλώ τους πιο ενδιαφέροντες ανθρώπους να φέρουν άλλους ενδιαφέροντες ανθρώπους και να περάσουν όμορφα" γράφει η πρόσκληση. Εντάξει. Είμαι ένας ενδιαφέρων τύπος, μου φαίνεται ότι θα πάω. Μερικές από τις ευκολίες όταν τηλεφώνησα στον Ρούμπιν αργότερα, με έκαναν να ανακαλύψω ότι ο καθένας που θέλει μπορεί να μπει στην λίστα των καλεσμένων.

Στην διάσημη βελούδινη, προστατευμένη από τους σωματοφύλακες, πόρτα του στούντιο, έδειξα την μικρή μου πρόσκληση, και μία από τις επαγγελματικές μου κάρτες. Οι κάρτες είναι το κεντρικό σημείο της ιστορίας. Πρέπει να είναι φθαρμένες, ανταλλάξιμες, μαζεμένες από ένα γύρω, περασμένες. Αυτή είναι η "δικτύωση". Για να μπορέσω να μπω στο "ταμπλό δικτύωσης" μια μοντέρνα νεαρή γυναίκα παίρνει την κάρτα και μερικές πληροφορίες - όνομα, διεύθυνση, απασχόληση - παίρνει τα 8 μου δολάρια, μου δίνει ένα όνομα-ετικέτα και μου δείχνει τον δρόμο.

Είναι ένα μεγάλο μέρος. Το κύριο πάτωμα, οι διάδρομοι και το κεντρικό μπάρ έχουν όλα ένα πράσινο-γκρι χρώμα και είναι γεμάτα από εκατοντάδες "δικτυωμένους", γελαστούς, στριφογυρίζοντας

και πίνοντας. Εδώ όπως υποσχέθηκε ο Τζέρυ, υπάρχουν πολλά από δίκτυα, επαφές, σύντροφοι, αδελφές ψυχές.

Τριγυρίζοντας στο μπαρ έδωσα 4 δολάρια για μια βότκα τόνικ, έβγαλα το σημειωματάριό μου σαν κάποιο είδος ασπίδας, τακτοποίησα την ετικέτα με το όνομά μου και κατηφόρισα στην αίθουσα χορού να ελέγξω τα εκθέματα πριν προχωρήσω σε κάποια πραγματική επαφή. Κάτω από το λάβαρο του *Body Lab 56*, η Λίζα από το *La Jolla* ντυμένη με ένα τοιγούνο κοστούμι τζόγκινγκ είναι ξαπλωμένη σε ένα τραπέζι γυμναστικής, με ένα σωρό από ηλεκτρόδια, συνδεδεμένα με τα εκτεθειμένα πόδια της. Προπονείται. "Αυτή είναι μια παθητική άσκηση", εξηγεί η ασπροντυμένη βοηθός. "Φυσιολογικά ο εγκέφαλος στέλνει την ώθηση στους μυς και αυτοί ανταποκρίνονται, αλλά με την μηχανή μας το σύστημα απλά αντιπαρέρχεται το κεντρικό νευρικό σύστημα και οι μυς διεγείρονται με τεχνητό τρόπο".

"Είμαι από την Δυτική ακτή, αλλά δεν είχα γυμναστείε από τότε ήρθα εδώ. Χρησιμοποίησέ το *Body Lab*" εξηγεί η Λίζα. "Εδώ αισθάνεσαι, το βλέπεις; Μπορείς να αισθανθείς τις συσπάσεις. Είναι υπέροχο".

Το ειδικό θέμα αυτή την Τετάρτη είναι "το Μπόντυ Μπλιντινγκ και οι συγγραφείς" - στον Τζέρυ αρρέσει να προκαλέσει συζητήσεις ανάμεσα σε αντίπαλα στρατόπεδα. Δεν υπήρχαν συγγραφείς αγκιστρωμένοι σε ηλεκτρικά κουτιά δημιουργίας, αλλά υπήρχαν πολλοί Μπόντυ Μπλιντερς στολισμένοι με ρούχα της τελευταίας μόδας. Επίσης μας υποσχέθηκαν την παρουσίαση της κατασκευής ενός γυναικείου σώματος, σαν η κάππαρη στην βασική ιδέα του Τζέρυ.

Ζήτησα μια ακόμα βότκα τόνικ, αλλά ο *Paul Pierog* με πλησίασε και ανέλαβε να με εισάγει στην "δικτύωση". Αντάλλαξαμε κάρτες καθώς μάλωνε την παρέα μου. "Γιατί φοβάσαι να αποκαλύψεις τον εαυτό σου, βάζοντας μια ετικέτα;" Χωρίς να περιμένει μια απάντηση ο *Paul*

αναφέρθηκε στην αποτελεσματικότητα της "δικτύωσης". Έρχεται από τις αρχές του περασμένου Μάρτη, έχει κάνει μια ντουζίνα χρήσιμες γνωριμίες και έχει ένα μικρό βιβλίο με όλα τα ονόματα των ανθρώπων που συνάντησε, γραμμένα κάτω από κατηγορίες επαγγελματιών. Η όλη ιστορία είναι εντάξει, αλλά ο *Paul* προτιμά τα μικρότερα σουαρέ που ο Τζέρυ διοργανώνει τα βράδια της Τρίτης. "Εκεί θα βρεις τους πραγματικά σοβαρούς "δικτυωτές". Αυτό μου φαίνεται καλό. "Πώς προσκαλείσαι σ' αυτά;" "Προσκαλείσαι από κάποιον που έχει προσκαλεσθεί" ξεφεύγει ο *Pierog*.

Τελικά, μια γυναίκα μου διευκρινίζει το όλο θέμα. "Άκουσα ότι οι άνθρωποι εδώ πέρα ανήκουν σε ψηλότερο στάτους από άλλους σε άλλα μοναχικά μπάρς. Δεν έχω απογοητευθεί" προσθέτει με κάποια έμφαση.

Η φίλη της, μια παντρεμένη γραφίστας, έρχεται από "δικτύωση" και είναι απογοητευμένη. "Διάβολε" λέει, "το μόνο που είδα είναι άντρες έτοιμοι να μου την πέσουν".

Αποφάσισα να βρω τον Τζέρυ. Θα μου εξηγήσει αυτήν την μάλλον μπερδεμένη ιστορία. "Ήταν μόλις εδώ πέρα" λέει η γραφίστρια. "Δεν μπορείς να τον μπερδέψεις" λέει η φίλη της. "Μοιάζει σαν κουνάβι σε ένα σκούρο μπλε κοστούμι".

Όταν επιτέλους μετά από παρακολούθηση τον συνέλαβα, δεν ήθελε να μου μιλήσει. Ήταν πολύ απασχολημένος με την δικτύωση. "Έλα, δώσε μου την επαγγελματική σου κάρτα. Ας αρχίσουμε μ' αυτό" λέει βάζοντας στην τσέπη του το στάχτοκίτρινο χαρτί και ανακατεύτηκε με ένα πλήθος θαυμαστών.

Αλλά δεν είμαι τελείως χαμένη. Έχω αποκτήσει ένα αντίτυπο από το "Οι κανόνες του Τζέρυ Ρούμπιν για την δικτύωση", κάτι σαν τσελεμεντές δηλαδή. Να μερικά αποσπάσματα: "Νούμερο 6: Απέφυγε την πολλή κουβεντούλα. Διερεύνησε με το άλλο πρόσωπο πώς μπορείς να στηρίξει ο ένας του άλλου τις ιδέες, την καριέρα, τις υποθέσεις. Νούμερο 10: Πραγματοποίησε δύο γεύ-

ματα στην κάθε περίπτωση. Νούμερο 14: Μην περιμένεις από κάποιον να υποθέσει τι μπορεί να κάνει για σένα". σκέψου πως Εσύ μπορείς να τον βοηθήσεις. Νούμερο 16: Θυμήσου ότι η δουλειά της δικτύωσης είναι χαρά. Και ότι χαρά μπορεί να είναι και δουλειά".

Ανανεωμένη από το διάβασμα των κανόνων ξέρω ότι πρέπει να βουτήξω προς τα μπρος με εμπιστοσύνη. Το πρόβλημα είναι αυτός ο μοναδικός συνδυασμός του *Dale Carnegie*, της αναίδειας του *Yippee*, και του εστιασμού, που δεν φαίνεται να αποδίδει και τόσο πολύ. "Είναι μόνο ένα βαρετό πάρτυ κοκταϊήλ" λέει ο *Timothy Bay*, ένας συγγραφέας. "Ο Τζέρυ Ρούμπιν έγινε ο *Perle Mesta* των μοναχικών".

Γιατί έρχεσαι *Ann*; ρώτησα μια νεαρή ειδικευμένη στο μάρκετινγκ. "Μου φαίνεται, λόγω του ονόματός του" απαντά ακαθόριστα. "Δεν θα ξανάρθω".

Building bodies κι επαφές

Η *Madeline Levine*, μια εμπορική αντιπρόσωπος της *Digital Computers*, περιγράφει τον εαυτό της, σαν "αρκετά ανακατεμένη με την δεκαετία του '60, ώστε να αηδιάζει απόλυτα μ' αυτή την ιστορία. Ενωθεί ότι χρησιμοποιεί από την μοναξιά των ανθρώπων. Προτιμώ να δώσω τα λεφτά μου στον Άμπυ Χόφμαν".

Άργησα και το σόου έχει αρχίσει. "Θυμηθείτε" προφέρει με ιδιαίτερο τόνο ο Τζέρυ, καθώς στέκεται στο μέσο της σκηνής για να παρουσιάσει τους απομνημονεύς έκτακτους καλεσμένους, "για να αποδώσει η δικτύωση πρέπει να έρχεστε κάθε βδομάδα". Είναι ένα μικρό ριξίμο αργούμε. Η παρέλαση των προσκαλεσμένων αρχίζει. Κατά τα φαινόμενα, το μόνο που απαιτείται είναι προθυμία να προσποιηθείς για λίγο δίπλα στον Τζέρυ, έχοντας την ευκαιρία να βγάλεις ένα μικρό λόγο. Ένας προσκαλεσμένος είναι ειδικός στο "να βοηθάει στον έλεγχο του άγχους, και στην ολοκλήρωση του ατόμου." Ένας άλλος εξηγεί σε βιαστικό τόνο ότι "κάνω κριτική σε πνευματικές ταινίες. Πρέπει να δείτε τον Καλιγούλα αυτήν την βδομάδα. Είναι ένα από τα καλύτερα πνευματοσεξουαλικά έργα που έγιναν τα τελευταία δύο χιλιάδες χρόνια".

Στις 9.30, οι Μπόντυ Μπλιντερς είναι έτοιμοι. Η *Maruschka*, η γυμναστριά τους, πηδά μπροστά. Είναι χωρίς αμφιβολία μια καλοφτιαγμένη γυναίκα α-

ΑΡΚΟΥΔΕΑΣ

ΡΗΞΗ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣΣΑΣ ΒΑΛΕΡΑΙΝΑΣ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ Νο 1

η εκδοχή του αστυνομικού διευθυντή

Τα γεγονότα που ακολούθησαν την πορεία ενάντια στην φασιστική σύναξη του Κάραβελ είναι σε γενικές γραμμές, γνωστά. Η επίθεση-εμπρησμός στο Κάραβελ και στο Χίλτον, τα οδοφράγματα στη Σόλωνος, οι συγκρούσεις με τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ, η επίθεση στη Ρήξη, η χειραγώγηση από τους ιδιοκτήτες του χώρου, η άνευ όρων παράδοση των 150 έγκλειστων στα πρωτοπαλίκαρα του Γεωργάκη παρά τις έντονες διαφωνίες των συντρόφων μας, η γενικευμένη τρομοκρατία του κράτους, η απαγόρευση των συγκεντρώσεων κ.λπ., στο ειδησεογραφικό μέρος τους καλύφθηκαν απόλυτα. Ο αστικός τύπος έκανε τη δουλειά του.

Άλλες όμως πηγές πληροφόρησης, όπως οι πολιτικές ομάδες που οργάνωσαν τη διαδήλωση ενάντια στον φασίστα Λεπέν, φρόντισαν να παρουσιάσουν τα γεγονότα με τις δικές τους πολιτικές εκτιμήσεις, να τις φορτίσουν γενικά με σημασίες θετικές και αρνητικές, να τα καλύψουν με μια ιδεολογική επίστρωση προσαρμοσμένη στην πολιτική τους ταυτότητα.

Αλλά αυτό μόνον, φαίνεται πως δεν τους ήταν αρκετό. Προχώρησαν σε μια παραπληροφόρηση ολότελα ύπουλη.

Οι ψήθυροι, οι διακηρύξεις στα αμφιθέατρα των συσπειρώσεων, στην πρωτοβουλία, στα γραφεία των πολιτικών οργάνωσεων που είχαν εκ των πραγμάτων γίνει κέντρα πληροφόρησης, και δραστηριοποιητών, οι συνεχείς ύβρεις ενάντια στους αντιεξουσιαστές ήταν στην ημερήσια διάταξη.

Η γραμμή ήταν συγκεκριμένη. Δεν τους καταγγέλλουμε ανοιχτά, αλλά προχωράμε σε μια συστηματική συκοφάντηση, οικειοποιημένα κάποιες ενέργειες που ανήκουν στις δικές τους επιλογές, αντικαθιστούμε την ανοικτή καταγγελία με την έρπουσα προβοκατορολογία, ανευθυνολογία, διανθισμένη με κτυπητές ύβρεις —σημασίες— κόβουμε σε «φέτες» τα πραγματικά γεγονότα, απομονώνουμε αυτά που μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε αρνητικά για τους αναρχικούς και γενικά εναπομεινώνουμε τα γεγονότα αποκρίβοντας την πραγματικότητα.

Αλλά είναι γνωστό γιατί αυτοί οι μικροπολιτικοί αριστεριστές προτιμούν την ύπουλη παραπληροφόρηση και συκοφάντηση από τις ανοιχτές καταγγελίες.

Στο παρελθόν η τακτική της ανοικτής καταγγελίας τους στοιχίσει αρκετά.

Οι οργάνωσεις τους διέλυσαν. Οι πολιτικές τους θεωρίες πετιόντουσαν στο καλάθι των απορριμάτων τη μόνη θέση που τους ανήκει. Οι κοινωνικές συνθήκες γεννούσαν νέα ρεύματα, νέες εκτιμήσεις για τη ζωή και τον αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό, διαπερνούσαν τις νέες γενιές.

Ο αριστερισμός, ή αν θέλετε η άκρα αριστερά του κρατισμού, αργοπέθανε και οι οργανώσεις του ήταν πλέον ένα σώμα γερασμένο χωρίς νέα μέλη, καταδικασμένες στην μαρξιστική και εξουσιαστική νεύρωση, στον πλήρη διαχωρισμό τους από τα νέα κοινωνικά κινήματα.

Οι καταλήψεις των σχολών, και ο Νοέμβρης του 80, υπήρξαν το χρονικό σημείο της οριστικής τους περιθωριοποίησης.

Επέλεξαν αυτά τα δύο γεγονότα, για να κτυπήσουν και απομονώσουν τους αναρχικούς. Απέτυχαν οικτρά. Ειδικά το φιάσκο του 80 με τους δύο νεκρούς ήταν το κύνειό τους άσμα.

Κάλυψαν τότε τις δικές τους ευθύνες της επιλογής του σπασίματος της απαγόρευσης χωρίς την κατάλληλη αυτοοργάνωση με τις υστερίες για τις σπασμένες βιτρίνες. Υπονόμευσαν την πρόταση των αναρχικών για κατάληψη του Πολυτεχνείου το ίδιο βράδυ.

Την επόμενη μέρα από τη δολοφονική επίθεση του κράτους οι αναρχικοί έδιναν μόνοι τους μια πρώτη απάντηση κάνοντας πορεία στους δρόμους τη στιγμή που αυτοί πανικόβλητοι έψαχναν σπίτια για να κρυφτούν.

Κατήγγειλαν τότε τους αναρχικούς και τους προλετάριους και απομονώθηκαν οριστικά: Όλοι ήξεραν ότι το κράτος δεν κτύπησε για τις σπασμένες βιτρίνες, ότι οι δύο νεκροί ήταν στο Σύνταγμα και όχι στην Πανεπιστημίου ή στην Πατησίων, ότι όσα εμπόρευμα δεν κάρηκαν από τους προλετάριους λεηλατήθηκαν απ' αυτούς που είχαν κάθε λόγο να το κάνουν. Οι προβοκάτορες λοιπόν, ήταν πράγματι μέσα στους διαδηλωτές, αλλά δεν ήταν μέσα στο μπλοκ των αναρχικών: οι αριστεριστές ταύτιστηκαν πλήρως με τον αστικό τύπο.

Από τα γεγονότα του Πολυτεχνείου του 80 και μετά η γραμμή αλλάζει ριζικά σε σχέση με την άγρια νεολαία, τα νέα κινήματα και τους αντιεξουσιαστές.

Οι αλυσίδες περιφρούρησης εγκαταλείπονται, οι ανοικτές καταγγελίες για τους προβοκάτορες, για τους ανεύθυνους αναρχικούς για τα φρικιά και τους εκτονωσάκηδες ανήκουν στην ιστορία.

Αρχίζει το γλύψιμο για την άγρια νεολαία, την αναρχική νεολαία και τα αντιεξουσιαστικά κινήματα, ο λενινισμός και ο παλιός εργατισμός εγκαταλείπονται, η καταγγελία των αναρχικών γίνεται πλέον με τον πιο ήπιο αλλά και ύπουλο τρόπο.

Μερίδα των αριστεριστών προσπαθούν να κάνουν επιστήμη αυτήν την αλλαγή προσανατολισμού. Είναι και οι μόνοι που κατορθώνουν να επιβιώσουν οργανικά. Στην παραπληροφόρηση των αριστεριστών και την έρπουσα συκοφάντηση των αναρχικών δεν θα απαντήσουμε εμείς με τα ίδια μέσα. Και αυτό γιατί, και το ήθος μας δεν το επιτρέπει, αλλά και για να διατυπωθεί επιτέλους η αλήθεια των γεγονότων.

Κανένας δεν μπορεί να οικειοποιηθεί τις δικές μας δραστηριότητες, να τις παραποιήσει, και να τις επαναπροσδιορίσει με ψέμματα και διακηρύξεις.

Αυτός είναι και ο λόγος που κυκλοφορεί το δελτίο αντιεξουσιαστικής πληροφόρησης.

Αρχίζουμε από την οργάνωση της πορείας. Η πρωτοβουλία ενάντια στην επίσκεψη του Λεπέν αποφασίζει την Δευτέρα το βράδυ το περιεχόμενο της πορείας και καταλήγει στα παρακάτω: Διακηρύττει ότι δεν πηγαίνει για σύγκρουση με την αστυνομία. Μιλάει για συμβολική επίθεση με κόκκινα αυγά στην πρόσοψη του Κάραβελ. Σε περίπτωση απαγόρευσης της πορείας η απόφαση είναι συγκεκριμένη: προσπαθούν να απωθήσουν τους καπελάκηδες και σε περίπτωση επίθεσης των αστυνομικών δυνάμεων οπισθοχωρούν σε μπλοκ οργανωμένα και αμύνονται στην επίθεση. Δύο αναρχικοί που συμμετείχαν στην συζήτηση τους λένε καθαρά ότι αυτοί θα πάνε για να σπάσουν το Κάραβελ και ότι θα συγκρατούν με αυτούς που θα προσπαθήσουν να κρατήσουν τους διαδηλωτές και τους φασίστες που πιθανόν να είναι εκεί. Το λένε καθαρά και προτείνουν στην πρωτοβουλία ή να μην πάει καθόλου στο Κάραβελ ή να πάνε εκεί για να το κτυπήσουν χωρίς παιδαιρισμούς, γιατί είναι σίγουρο πως τα γεγονότα θα τους ξεπεράσουν. Τα μέλη της πρωτοβουλίας όχι μόνο επιμένουν στα σχέδια τους, αλλά λένε ειθέως πως σε περίπτωση που οι αναρχικοί προχωρήσουν στις δικές τους επιλογές, αυτοί θα διατηρήσουν το μπλοκ τους και θα ακολουθήσουν τις δικές τους. Εκβιάζουν μάλιστα την Ρήξη που είχε μια παρόμοια με τους αναρχικούς θέση, στο να τους δώσουν ως το πρωί έγγραφη συμφωνία με το πολιτικό και τακτικό περιεχόμενο της πορείας, πράγμα που αυτοί από όσα ξέρουμε δεν το έκαναν.

Στην πορεία οι αντιεξουσιαστές αυτοοργάνωσαν το μπλοκ τους, πίσω από αυτό της πρωτοβουλίας και των αριστεριστών και προχωρούν προς το Κάραβελ με το δικό τους σχέδιο δράσης: Την ίδια στιγμή που οι αριστεριστές απωθούν τους καπελάκηδες, βγαίνουν τρέχοντας από το πλάι, επιτίθενται στο Κάραβελ και το καίνε. Στο μεταξύ το μπλοκ της πρωτοβουλίας ξεχνάει τι έλεγε την προηγούμενη και οπλίζεται. Προφανώς η Ρήξη πέρασε τη γραμμή της. Τα πράγματα πλέον ακολουθούν την φυσική τους πορεία. Η αλυσίδα των μπάτσων σπάει από την πρωτοβουλία, οι αναρχικοί επιτίθενται από τα πλάγια, καίγεται το Κάραβελ, αρχίζει η επίθεση των ΜΑΤ, των ΜΕΑ και των φασιστών.

Το μπλοκ των αναρχικών αμύνεται αποτελεσματικά και τα ΜΑΤ κρατούνται σε απόσταση. Τουλάχιστον οι μισοί άνθρωποι της πορείας διαλύονται άτακτα. Οι αναρχικοί, η Ρήξη και διάφοροι αυτόνομοι σύντροφοι αρχίζουν οργανωμένα να οπισθοχωρούν προς την Βασ. Σοφίας. Καίγεται η πίσω πλευρά του Χίλτον, σπάζεται η πρόσοψη μιας τράπεζας και 4-5 ακριβά αμάξια έξω από το Χίλτον. Η ξανασυγκροτημένη πορεία συνεχίζει από Β. Σοφίας προς Σύνταγμα με συνθήματα, στο πίσω μέρος της, ομάδες αναρχικών και πανκς κρατάει τα ΜΑΤ που καταφτάνουν με κλούβες σε απόσταση.

Σπάζεται μια κλούβα με ΜΑΤ και τραυματίζονται δύο από αυτούς. Τα ΜΑΤ ακολουθούν την πορεία ως το Σύνταγμα. Στα προπύλαια που πρόκειται να διαλυθεί η πορεία ΜΑΤ και ΜΕΑ επιτίθενται. Διαλύουν τον κόσμο. Οι αναρχικοί διατηρούν κάποια συνοχή και καταφεύγουν ως την Νομική που είναι ανοικτή. Η περιοχή γύρω από τη Νομική είναι γεμάτη από ΜΑΤ και ΜΕΑ.

Η πρωτοβουλία ενώ ήδη έχει διαλυθεί στα προπύλαια ανακοινώνει σε αυτούς που προσπαθούν να οργανωθούν μπροστά στη Νομική ότι η πορεία τελείωσε και καλεί τον κόσμο σε συζήτηση στα γραφεία των συσπειρώσεων, προφανώς για να τους διαλύσει. Οι αναρχικοί δεν φεύγουν γιατί φοβούνται επίθεση και οχυρώνουν την περιοχή γύρω από την Νομική. Σηκώνουν οδοφράγματα και τα οπλίζουν με πέτρες και ξύλα. Τα ΜΑΤ επιτίθενται, το οδοφράγμα με το αυτοκίνητο αμύνεται για λίγη ώρα, ώσπου τελειώνουν οι πέτρες και ο κόσμος που το υπερσπάζει καταφεύγει στην Νομική. Από την είσοδο και τα παράθυρα επιτίθενται πάλι τα ΜΑΤ. Πολλοί σύντροφοι σπάνε τις κλειδομένες πόρτες καταφεύγοντας στην ταράτσα και αρχίζουν να πετάνε βαριά αντικείμενα στα ΜΑΤ. Αφαιρούν μερικές πόρτες, βαριά ράφια και άλλα αντικείμενα και τα ακουμπούν στο στήθος της ταράτσας για να

Υπηρετώ στο Επιτελείο της Αστυνομικής Διευθύνσεως Αθηνών. Την 4/12/1984 και περί ώραν 18.00', τετρακόσια περίπου άτομα διαφόρων αριστεριστικών οργανώσεων και 250 περίπου άτομα ανήκοντα στον αναρχικό χώρο, ξεκίνησαν πεζοί από τα Προπύλαια του Πανεπιστημίου για το Ξενοδοχείο "ΚΑΡΑΒΕΛ". Προηγούντο οι αριστεριστές και ακολουθούσαν χωριστά και σε πολύ μικρή απόσταση οι αναρχικοί. Τους ακολούθησαν διακριτικά Αστυνομικές δυνάμεις καθώς και εγώ με τον αστυνομικό Δ/ντή Α' ΧΟΧΤΟΥΛΑ Δημήτριο. Οι αναρχικοί κρατούσαν όλοι σχεδόν κοντάρια και σακκίδια με πέτρες. Στην οδό Β Σοφίας και στο ύψος του Εθνικού Κήπου πήρα μαζί μου μια δύναμη 30 Αστυφυλάκων υπό Αστυνομό, και από το δεξιό πεζοδρόμιο θέλησα να προπορευτώ των συγκεντρωθέντων για να φτάσω έγκαιρα στο Ξενοδοχείο "ΚΑΡΑΒΕΛ", όπου την ώρα εκείνη, εντός αυτού, πραγματοποιείτο συνέδριο κλειστό Ευρωβουλευτών. Όταν προσπερνούσαμε τους αναρχικούς, πορευόμενοι ταχέως για το "ΚΑΡΑΒΕΛ", μας έβρισαν "μπάτσου, γουρούνια, δολοφόνοι", και μας πέταξαν πέτρες.

Συνεχίσαμε την πορεία μας και δια μέσου πορόδων φτάσαμε στο "ΚΑΡΑΒΕΛ", όπου εκεί υπήρχαν και άλλες αστυνομικές δυνάμεις. Παραταχθήκαμε εξωτερικά της κυρίας πρόσοψης του Ξενοδοχείου. Σε απόσταση 70 περίπου μέτρων από το Ξενοδοχείο είχε παραταχθεί και άλλη Αστυνομική δύναμη. Μετά 5 λεπτών περίπου από της αφίξεώς μου, έφθασαν και οι διαδηλωτές οι οποίοι διέσπασαν την αστυνομική δύναμη χωρίς να βιασπραγίσουν σε βάρος της. Προχώρησαν λίγα μέτρα και ευθύς αμέσως οι αναρχικοί άρχισαν να πετούν πέτρες εναντίον της αστυνομικής δύναμης και του Ξενοδοχείου. Οι αριστεριστές αμέσως εξαφανίστηκαν και οι αναρχικοί εξακολούθησαν να πετούν πέτρες και με τα κοντάρια επετέθησαν κατά της αστυνομικής δύναμης, και έσπασαν προθήκες Ξενοδοχείου. Ερίφθη μια βόμβα "ΜΟΛΟΤΟΦ", έσπασε μια υάλινη προθήκη του Ξενοδοχείου, εισήλθε εντός και πήραν φωτιά οι κουρτίνες και τραπεζομάντηλα. Η φωτιά κατασβέστηκε από το προσωπικό του Ξενοδοχείου. Προ της καταστάσεως αυτής, η αστυνομική δύναμη αντεπετέθη και τους διέλυσε. Οι αναρχικοί ανασυγκροτήθηκαν και δια της οδού Β Σοφίας κατευθύνθηκαν προς την Νομική Σχολή. Εγώ με μια διμοιρία ΜΑΤ επιβιβάσθηκα σε Αστυνομικό Λεωφορείο και δια των οδών Β Κων/νου-Γεωργίου και Ρηγίλλης εισήλθα στην οδό Β. Σοφίας όπου εκεί συνάντησα τους αναρχικούς να κατέρχονται. Τους ακολούθησα με το Λεωφορείο και στην πρώτη δεξιά πάροδο της οδού Β Σοφίας μετά την πλατεία Ρηγίλλης, οι αναρχικοί που προπορεύονταν μας επετέθησαν με πολλές πέτρες με αποτέλεσμα να προξενήσουν φθορές στο Λεωφορείο οπότε σταμάτησα το παρμπρίζ. Το Λεωφορείο εισήλθε δεξιά στην πάροδο και εκεί ακινητοποιήθηκε λόγω της κυκλοφοριακής συμφόρησης. Οι αναρχικοί εξακολούθησαν να μας λιθοβολούν, οπότε η διμοιρία

πεταχτούν στα MAT αν επιχειρούσαν εισβολή στην Νομική. Άλλοι σύντροφοι βγαίνουν πάλι στην Σόλωνος και αναγκάζουν τα MAT να οπισθοχωρούν και να εξαφανιστούν ελπίζοντας στην αποχώρηση πλέον του κόσμου από τους δρόμους.

Κάποιοι από τους συντρόφους ανοίγουν το κυλικείο και διανέμουν τα τρόφιμα και τα τσιγάρα. Τελικά αποφασίζεται να μην γίνει κατάληψη της Νομικής όπως είχε προταθεί, αλλά να αποχωρήσουμε οργανωμένα και να διαλυθούμε προς Κολωνάκι και Εξάρχεια.

Για τους αναρχικούς είναι λοιπόν φανερές δύο διαπιστώσεις από την πρώτη μέρα των γεγονότων. Η πρώτη είναι ότι οι αριστερές σύρθηκαν σε επιλογές που δεν ήταν δικές τους, ανεξάρτητα αν για λόγους αφομοίωσης πήραν την ευθύνη για το Κάραβελ. Η δεύτερη είναι ότι παίρνοντας την ευθύνη για το Κάραβελ μπορούσαν πλέον, μέσα από τα γεγονότα που δεν τους αφορούσαν, να διαχωριστούν από τους αναρχικούς, σε σχέση με την Νομική.

Η δική μας η θέση είναι, πως Κάραβελ και Νομική είναι πράξεις που συνδέονται με την οργανωμένη αναδιπλώση της διαδήλωσης. Οι αναρχικοί πιστεύουν απόλυτα πως αν στο Κάραβελ δεν συγκρατούσαν σύντροφοι τα MAT, πως αν δεν τα κρατάγαμε σε απόσταση στην Βασ. Σοφίας, αν μετά τα Προπύλαια δεν απασχολούσαν στη Νομική τα MAT, θα είχαν γίνει δεκάδες συλλήψεις και όχι μόνο έξη, θα είχαμε δεκάδες κακοποιημένους από τα MAT-MEA και τους φασίστες που κυκλοφορούσαν στους δρόμους και τελικά το χτύπημα που έγινε την επόμενη ημέρα θα είχε γίνει την Τρίτη. Όλα τα άλλα που επικαλούνται οι αριστεριστές είναι καταστάσεις για να διαχωριστούν από τους αναρχικούς και να τους προβοκάρουν.

Σχετικά με τις μικροκαταστροφές στην Νομική εμείς δηλώνουμε ότι η λογική συνέπεια της πρόθεσης των συντρόφων μας να αμυνθούν με κάθε μέσο, από την θέληση κάποιων φτωχών συντρόφων να φάνε και να προμηθευτούν τσιγάρα τα οποία εξάλλου διανεμήθηκαν, κι από τις πέτρες που πέταγαν τα MAT στους έγκλειστους. Πάμε λοιπόν στην Τετάρτη. Μετά τις απαγορεύσεις των συγκεντρώσεων στα Προπύλαια και την Εισαγγελία, με πρόταση της Ρήξης καταφεύγουν γύρω στους 100 αναρχικούς, μαζί με άλλους συντρόφους στα γραφεία του περιοδικού. Καθώς μπαίνουμε στο κτίριο, τα MAT και οι ασφαλίτες μας επιτέθηκαν απροκάλυπτα. Την επίθεση άρχισαν τα MEA από την Κωλέτη. Κι αφού ξυλοκόπησαν συγκεντρωμένους συνδικαλιστές του ΠΑΣΟΚ και περιέργους που είχαν συγκεντρωθεί, χτύπησαν την είσοδο του περιοδικού προσπαθώντας να απωθήσουν τα MAT που είχαν κυκλώσει την περιοχή, αλλά γρήγορα αναγκάστηκαν να μουν στα γραφεία μετά την έφοδο των κραιοφόρων. Η πολιορκία

των MAT, κατήλθε του λεωφορείου και τους έτρεψε σε φυγή. Οι αναρχικοί κατερχόμενοι την Β Σοφίας, πετούσαν πέτρες προς διάφορες κατευθύνσεις, λιθοβόλησαν το υπουργείο Εξωτερικών και τελικά έφθασαν στη Νομική Σχολή. Έοθησαν οδοφράγματα, ανέτρεψαν ένα αυτοκίνητο και άναψαν φωτιές, διέκοψαν δε την κυκλοφορία των οχημάτων επί τριώνων περίπου.

Οι αστυνομικές δυνάμεις στην ανεπιτυχή προσπάθειά τους να τους διαλύσουν δέχτηκαν καταιγισμό λίθων. Διαλύθηκαν περί ώρον 2300.

Χθες 5/12/1984, περί ώρον 16.00' οι αριστεριστές είχαν προγραμματίσει συγκέντρωση στα Προπύλαια, την οποία όπως απεδείχθη δεν πραγματοποίησαν. Περί 16.30' έξω από την είσοδο του Χημείου από την πλευρά της οδού Ναυαρίνου, συγκεντρώθηκαν περίπου 50 αναρχικοί, παρέμειναν για λίγο εκεί και εν συνεχεία κατήλθαν την οδό Ναυαρίνου και εισήλθαν στην οδό Ζωοδόχου Πηγής σε μικρομάδες. Περί ώρον 17.30' 100 περίπου αναρχικοί συγκεντρώθηκαν στη οδό Πατησίων έναντι του αριθμού 30, όπου είναι τα γραφεία των αναρχικών, στα οποία είχαν προσαχθεί 4 ομοιόδετες κρατούμενοι. Οι μισοί, από τους 100, ήταν πάνω στο πεζοδρόμιο ενώ οι υπόλοιποι ήταν στο μισό περίπου οδοστρώμα. Μεταβήκαμε αμέσως εκεί με αστυνομικές δυνάμεις και τους δυο εκπροσώπους, Εισαγγελίας και Νομαρχίας. Εκεί, ανακοινώθηκε στους αναρχικούς σύμφωνα με τα κεκαυνομένα, η απόφαση του Δ/ντού Αθηνών περί απαγορεύ-

σεως κάθε συγκεντρώσεως πέρα του χώρου των Προπυλαίων και πορείας οπουδήποτε των Αθηνών κατά την 5/12/1984. Οι αναρχικοί δεν έδωσαν ιδιαίτερη σημασία στο περιεχόμενο της αποφάσεως και καθ' όσον χρόνον περιμένανε να μας σταλεί τηλεβόας για να τους ανακοινωθεί και πάλι η ανωτέρω απόφαση, έφυγαν κατά ομάδας και πήγαν στην οδό Θεμιστοκλέους, μεταξύ Σόλωνος και Κωλέτη. Δεν τους ακολουθήσαμε, αλλά μεταβήκαμε στην πλατεία Κάνιγγος. Εκεί πληροφορηθήκαμε ότι οι ανωτέρω αναρχικοί έχουν εφοδιαστεί με πέτρες και ρόπαλα και έχουν κλείσει τμήμα του οδοστρώματος της Σόλωνος. Ενώ μαζί με τον Δ/ντή ΧΟΧΤΟΥΛΑ Δημήτριο και με μια διμοιρία MAT, φθάσαμε στην οδό Σόλωνος και είδαμε τα παραπάνω άτομα να έχουν καταλάβει μέρος του οδοστρώματος. Όταν μας είδαν εισήλθαν αριστερά την Θεμιστοκλέους και όταν φθάσαμε στο στάμιο αυτής δεχθήκαμε λιθοβολισμό. Αιφνιδιαστήκαμε και τους καταδιώξαμε. Η αστυνομική δύναμη επανήλθε στην οδό Σόλωνος, όπου κατεύθυναν και άλλες αστυνομικές δυνάμεις. Ο κ. ΧΟΧΤΟΥΛΑΣ λόγω του τραυματισμού του απεχώρησε, εμφανιστήκαμε όμως οι αναρχικοί, περίπου 200, στην οδό Θεμιστοκλέους και κατά διαστήματα πετούσαν, προς την οδό Σόλωνος, πέτρες. Στη συνέχεια, 150 περίπου αναρχικοί, εισήλθαν στα γραφεία του περιοδικού "ΡΗΞΗ", το οποίο απ' όσο γνωρίζω ανήκει στον γνωστό για την ανάμιξή του σε παρόμοιες περιπτώσεις, ΚΑΡΑΜΠΕΛΙΑ. Από το μαλακόνι και τα παράθυρα αυτοί φώναζαν διάφορα συν-

θήματα όπως "μπάτσι γουρούνια", "η τρομοκρατία δεν θα περάσει", "Λευτεριά του κρατουμένου", "Φασίστα Σκουλαρική παραίτησου", "Ο Λεπέν προχωρεί το ΠΑΣΟΚ υποχωρεί", "Ζήτω η αναρχία", "MAT και MEA για μια Ελλάδα νέα", ταυτόχρονα και σε άλλο οίκημα από την δεξιά πλευρά στον επάνω όροφο, είχαν εισέλθει 25 αναρχικοί και από τα μαλακόνια και τα παράθυρα φώναζαν τα ίδια με τα παραπάνω συνθήματα και τραγουδούσαν αναρχικά τραγούδια. Πέρα από τα συνθήματα και τα τραγούδια οι αναρχικοί μας πετούσαν πέτρες, έυλα και άλλα σκληρά αντικείμενα και επειδή η κατάσταση εξοκολοθούσε να είναι επικίνδυνη τόσο για την αστυνομική δύναμη όσο και για τους πολίτες, διότι εν τω μεταξύ είχαν εμφανιστεί σε διάφορα σημεία της γύρω περιοχής, μικρομάδες αναρχικών, οι οποίες προέβαιναν σε φθορές και επιθέσεις κατά διερχομένων πολιτών, και με εντολή από τον Δ/ντή Αστυνομίας Αθηνών, αφού τηρήθηκαν οι νόμιμες διαδικασίες και προς τον σκοπόν της αποκατάστασεως της διασασευμένης τάξεως, να καλέσουμε με τον τηλεβόα τους οδικοπραγούντες στο σημείο εκείνον και εγκλεισμένους στα ανωτέρω οικήματα, να παραδοθούν, λέγοντάς τους ότι είναι κρατούμενοι. Επί παρουσία των εκπροσώπων της εισαγγελίας και Νομαρχίας, ανακοινώθηκε η ανωτέρω απόφαση. Σε κάποια στιγμή ήλθε κοντά μου ο ΚΑΡΑΜΠΕΛΙΑΣ, και μου είπε να βρεθεί τρόπος να φύγουν αυτοί που είναι κλεισμένοι στα γραφεία του περιοδικού "ΡΗΞΗ". Σε σχετική ερώτησή μου προς αυ-

τόν, εάν έχουν κάνει κατάληψη των γραφείων μου απάντησε ότι είναι φιλοξενοούμενοι. Ύστερα από λίγο, τα άτομα που ήταν στα γραφεία του περιοδικού "ΡΗΞΗ" κατέβηκαν και παραδόθηκαν στην αστυνομία, προφανώς διότι πείστηκαν, από την παρουσία της εισαγγελικής αρχής, της διοικητικής αρχής και της αστυνομικής δυνάμεως ότι θα επιβληθεί η τάξη και ο νόμος και θα τεθεί τέρμα στις παράνομες πράξεις τους. Όλοι οι ανωτέρω, επιβλήστηκαν σε δυο αστυνομικά λεωφορεία και οδηγήθηκαν στην Υποδ/ση Γεν Ασφαλείας όπου εξακριβώθηκε ότι όλοι όσοι συμμετείχαν από κοινού στις ανωτέρω αναφερόμενες πράξεις είναι οι αναφερόμενοι στην επισυναπτόμενη κατάσταση. Σημειώτεον ότι όλοι οι ανωτέρω, εγνωρίζουν την σχετική απόφαση του Διυθυντού Αστυνομίας Αθηνών περί απαγορεύσεως συγκεντρώσεως και πορείας, διότι ήταν οι ίδιοι που συγκεντρώθηκαν στην οδό Πατησίων, απέναντι από τον ανακριτή και στην συνέχεια βρήκαν καταφύγιο στα γραφεία του περιοδικού "ΡΗΞΗ" επί της Θεμιστοκλέους. Επακολούθησε έρευνα νομότυπη των γραφείων, στο οποίο ανευρέθησαν ρόπαλα, μάσκες (προσωπίδες) και επάνω στην ταράτσα πολλά τοβλά, όπως πληροφορήθηκα αργότερα. Τίποτα άλλο δεν έχω να προσθέσω. Του ανεγνώσθη και βεβαιώθησα υπογράφεται ως έπεται:

άρχισε. Δημιουργήθηκε για λίγο πρόβλημα με κάποιους συντρόφους που οπλίστηκαν και κατάφυγαν στην ταράτσα του κτιρίου. Υπήρχε ο κίνδυνος να πετάξουν αντικείμενα στις αστυνομικές δυνάμεις. Αυτός ο κίνδυνος γρήγορα αποσοβήθηκε. Γύρω στα δέκα άτομα ανάμεσα τους δύο της Ρήξης, οργάνωσαν την άμυνα της ταράτσας του κτιρίου. Οι αναρχικοί προτείνουν την περιφρούρηση του κτιρίου από 40 άτομα. Τα μέλη της Ρήξης δεν άφηναν καμία δυνατότητα για κάτι τέτοιο. Προβάλλουν την αντίληψη της ιδιοκτησίας του κτιρίου, επιβάλλουν αυταρχικά τις δικές τους επιλογές, που στηρίζονται ξεκάθαρα στην εκτίμηση του Καραμπελιά, ότι η αστυνομία δεν θα κτυπήσει το κτίριο, επομένως η περιφρούρηση δεν χρειάζεται, κι ο Καραμπελιάς προχωράει με δική του πρωτοβουλία σε διαπραγμάτευση με τον εισαγγελέα. Συλλαμβάνεται αμέσως. Τα MAT γύρω από το κτίριο πύκνωσαν, τρομοκρατούν τον κόσμο που μαζεύεται, κάνουν εκκαθαρίσεις στην περιοχή των Εξαρχείων. Οι αναρχικοί που επέμεναν στην περιφρούρηση του κτιρίου, καταφεύγουν στην ταράτσα και συγκεντρώνουν τοβλά κι άλλα αντικείμενα για την περίπτωση που επιχειρηθεί εισβολή. Ο Γεωργακάκης ανακοινώνει το «ούτως ή άλλως είστε κρατούμενοι, γιατί παραδοθείτε», απειλεί με εισβολή. Ο κόσμος αρχίζει να πανικοβάλλεται. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή άνθρωποι της Ρήξης τελείως καταπονημένοι, ανακοινώνουν την εκτίμησή τους, ότι τα MAT θα σπάσουν με τσεκούρια την πόρτα και θα εισβάλλουν στο κτίριο, ότι δεν έχουμε δυνατότητες άμυνας και ότι αν αμυνθούμε θα γίνει μακελειό. Οι αναρχικοί με την ξεκάθαρη θέση της άμυνας του κτιρίου, ήταν ξεκομμένοι μαζί με τους της Ρήξης στην ταράτσα. Ένας σύντροφος που κατέβηκε για λίγο προσπάθησε να πείσει τον κόσμο να αμυνθεί, ήταν όμως αργά, γιατί ο πανικός είχε πλέον επικρατήσει. Οι άνθρωποι της Ρήξης με τα χέρια ψηλά παραδινόντουσαν. Οι σύντροφοι της ταράτσας αναγκάστηκαν να διαφύγουν από τα γύρω κτίρια κλαίγοντας από τη λύσσα τους. Δεν τους δόθηκε ούτε ο χρόνος να ειδοποιήσουν τον κόσμο ότι υπήρχαν έξοδοι διαφυγής.

Οι διαπιστώσεις είναι ξεκάθαρες. Η Ρήξη εμπόδισε τον κόσμο να οργανώσει την περιφρούρηση του κτιρίου, σύντροφοι αποπλίστηκαν βίαια. Ο αυταρχισμός και η αίσθηση της ιδιοκτησίας του κτιρίου επιβλήθηκε εκ των πραγμάτων. Οι αναρχικοί υποχώρησαν για ένα και μόνο λόγο. Σεβάστηκαν κάποια δουλειά που γινόταν εκεί μέσα και κάποια τεχνική υποδομή της «Κομμουνίας». Τίποτε άλλο κι ας το έχουν υπόψη τους οι άνθρωποι της Ρήξης. Δυνατότητα περιφρούρησης του κτιρίου υπήρχε, παράλληλα με τη δυνατότητα απομόνωσης του δεύτερου ορόφου. Ο κόσμος εμποδίστηκε να ακολουθήσει τέτοια τακτική, από τις πολιτικές εκτιμήσεις ότι δεν πρόκειται να μουν οι μπάτσι κι ότι υπήρχε δυνατότητα διαπραγμάτευσης κι εξόδου. Μετά την σύλληψη του Καραμπελιά αυτές οι εκτιμήσεις σε στροφή 180 μοιρών, απέτρεψαν έστω και την ύστατη στιγμή τη δυνατότητα να κρατήσουμε το κτίριο και τέτοια δυνατότητα υπήρχε τουλάχιστον ως την ώρα που θα καταλαβαίναμε ότι θα είχαμε νεκρούς. Κι η δική μας εκτίμηση ήταν και είναι ότι το ΠΑΣΟΚ θα δίσταζε και θα οπισθοχωρούσε μπροστά σ' αυτό το ενδεχόμενο. Εξάλλου το κτίριο με τα χοντρά παραθυρόφυλλα, τα βάρη που υπήρχαν για την πόρτα και η απροσπέλαστη ταράτσα έδιναν την αίσθηση της σιγουριάς. Έτσι έχουν τα πράγματα σχετικά με τις μαζικές συλλήψεις στη Ρήξη και μην προσπαθήσουν οι άνθρωποι της να αποποιηθούν τις ευθύνες τους για τις λαβωμένες εκτιμήσεις, τον αφοπλισμό του κόσμου και την ηττοπάθεια που σπείρανε. Καλό θα είναι λοιπόν, το παραμύθι που εφεύρανε, ότι τάχα εμπόδισαν τον κόσμο να περιφρουρήσει το κτίριο και τον προτρέψανε να παραδοθεί, επειδή φοβόντουσαν τα ανεξέλεγκτα άτομα, να το εγκαταλείψουν γρήγορα.

Στη ρεβάνς των καθαρόαιμων αριστεριστών σχετικά με το Νοέμβριο του '80, μην παρουσιάζουν τον αναρχικό κίνδυνο για το άλλοθι τους.

Κλείνοντας το δελτίο θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε πως δεν κεντράρουμε την πληροφόρηση σχετικά με τα γεγονότα του Κάραβελ, σε μία αντιαριστεριστική επίθεση. Εκ των πραγμάτων και για την αποκατάσταση της αλήθειας ασχολήθηκε με αυτούς τόσο πολύ.

Είναι προφανές πως η αντιεξουσιαστική πληροφόρηση θα πρέπει να αναπτυχθεί προς άλλη κατεύθυνση. Πρόκειται σύντομα να κυκλοφορήσουμε δεύτερο δελτίο που διεξοδικά θα απαντήσει σε όλες τις ιδεολογίες που διακίνησαν τα κρατικά μέσα πληροφόρησης.